

WESTERN ROMAN
LASO

CIJENA 10 d. BROJ 322

POSLEDNJE ŽIGOSANJE

G. F. Unger:

POSLJEDNJE ŽIGOSANJE

G. F. Unger: **POSLEDNJE ŽIGOSANJE**
Naslov originala: **DAS LETZTE ROUND-UP**
Copyright: Bastei-Verlag, Gustav H. Lübke,
Bergisch Gladbach
Recenzija: Mladen Stary, književnik
Prijevod: Nada Iveljić
Grafički urednik: Ivica Bartolić
Urednik: **Marcel Čukli**

»Laso« – Izdavač OOUR Informativno-revijalna izdavanja – n. sub. o. Radne organizacije »Vjesnik« n. sol. o. OOUR-a, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Glavni i odgovorni urednik Borivoj Jurković – Tisak OOUR Novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG »Vjesnik«, Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Zagreb 1979.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) **VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA Zagreb.**

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 520 ili 468 d s popustom od 10%, a za 6 mjeseci 260 d ili 234 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10%. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-586 OOUR »Vjesnik SSRNH« s oznakom za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 1.80, ASCH 1000, SFRS 200, HFL 2.00

Cijena inozemne pretplate za 6 mjeseci: DM 36.00, SKR 63.00, ASCH 250.00, FF 74.00, SFRS 36.00, HFL 37.00, US\$ 15.00

UPLATA NA DEVIZNI RAČUN 30101-620-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb za »Vjesnik«.

EKONOMSKA PROPAGANDA: »Vjesnik« Agencija za marketing Zagreb. Trg bratstva i jedinstva 6.1/1 kolor zadnja stranica 7.000 d ili 480 US\$.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

I

– Oh, tebe jako boli zub, kau-boju – reče doktor Jonas Perrit i polako ustane. Sada se vidjelo da je nešto viši nego njegov pacijent Curly.

Curly potvrdi lica izobličena od bolova.

– Da, i to kao prokleta baš pred veliko sabiranje stoke.

Jonas Perrit pogleda kau-boja:

– Hoćeš li da te omamim prije nego što ti izvadim zub ili može i bez toga?

– Svejedno mi je! Glavno da ga izvadiš!

Curly je od bola bio ošamućen. Skinuo je svoj stari šešir s glave i bacio ga na pod. Potom lupi nogom o zemlju i zastenje:

– Ja sam miroljubiv čovjek, ali...

– Dobro, znači ipak omamljivanje – reče Jonas Perrit i odalami ga desnicom ispod brade. Bio je to snažan, precizan i hladno proračunat udarac iskusnog boksača.

Curly bez riječi padne u udoban stolac. Glava mu padne unatrag a usta se otvore.

Zadovoljno se cereći, Jonas Perrit uzme kliješta za vadenje zubi i najprije pregleda Curlyjeve zube. Iskusnim pogledom pronade pokvareni zub i bez oklijevanja ga uhvati kliještima. Jednom se rukom odupre o Curlyjevo čelo a koljenom mu pritisne trbuh.

Zatim stane vući. Iako vrlo snažan, morao je svu svoju snagu upotrijebiti da najprije rasklima a zatim i izvuče zub.

Napunio je vodom veliki vrč i gurnuo nogom pljuvačnicu. Tada je stavio Curlyju čašu u ruku mrmljajući:

– Lijepo to isperi, čuješ li me?

Curly ga je ponovno čuo i razumio. Čim je izvađen bolni zub, Curly se povratio iz »omamljenosti«. Poslušno je isprao usta i ustao sa stolca.

– Taj je zaista vani – reče.

– Dakako! Sada bi još trebao u našem salunu popiti čašicu najboljeg džina koji je ovdje prilično čist i jak. Meni ćeš dati tri dolara za vadenje zuba i jedan za omamljivanje.

Ukupno četiri dolara, zar ne?

Curly kimne glavom, po-segne u džep raskopčanog prsluka, izvadi tri dolara i polo-ži ih u doktorovu ispruženu ruku.

— Evo ti — reče.

— Nedostaje jedan dolar — odgovori Jonas Perrit. — Za omamljivanje!

— To ću ti vratiti natrag — naceri se Curly i pogodi ga des-nicom također vrlo precizno, pazeći pri tome da se liječnik na isti način stropošta u stolac kao što se malo prije on skljo-kao.

— Ono što se vraća, ne plaća se! — opet se naceri Curly i protrlja bolni obraz pa zatim mjesto u koje ga udarila dokto-rova pesnica.

— Taj je doktor jak kao čel-lik, zato uvijek i izvodi posebne šale koje ja ne razumijem.

Još je jednom isprao usta. Upravo je kanio otići kad mu pogled padne na tavu s jelom koje je Perrit pripremio nepos-redno prije Curlyjeva dolaska. Promatrao je »uspavanog« dok-tora i zaključio da će se jelo ohladiti dok se Doc probudi. Osim toga, hrana ga je podsje-tila da već danima zbog zubol-bolje nije mogao jesti.

Sada više nije mogao odo-ljeti. Sjeo je za stol i počeo jesti.

Prilično je brzo isprazio tavu, ali je još žvakao kad se li-ječnik probudio i stao ga začu-deno promatrati. Znao je što se dogodilo kad je dotakao ote-čenu bradu.

— Prijalo mi je — objasni Curly. — Inače bi se ohladilo, zar ne? Dat ću ti za jelo jedan dolar. Je li to dovoljno?

Nekoliko se sekunda činilo da će se Jonas Perrit oboriti na svog pacijenta. Bio je ne samo krupan i vrlo jak već i svadljiv i naprasit čovjek.

Oči su mu sijevale.

No i Curlyjeve su oči iskrile. Okruglo mu je lice bilo bezizražajno, no njegov je pogled do-voljno govorio.

Tako su se neko vrijeme procjenjivali pogledima.

Zatim, kao po naredbi, obo-jica se počnu smijati. Nagnuli su se naprijed, lupili se po steg-nima i tako glasno smijali da bi čovjek pomislio kako će se kuća srušiti.

Tada zasopće Jonas Perrit:

— Sto mu gromova, namje-rio sam se na jednako tvrd orah! Kada bi nas bilo još tak-vih, mogli bismo sebi pri slije-dećem sabiranju stoke ranča Sherman osigurati lavlji dio. Mogli bismo uhvatiti deset ti-suća goveda, obilježiti ih našim žigom i satjerati do neke željez-ničke stanice za pretovariva-nje, gdje bismo za njih dobili li-jepu svotu novca. Koliko stoji jedno grlo?

— Oho! — prosikće Curly, a mozak mu je radio svom pa-rom. Gotovo se bojao da bi Jo-nas Perrit mogao čuti kako mu škripe daske u glavi.

— Trinaest ili četrnaest do-lara plaća se u gradovima gdje se goveda ukrcavaju. Katkad i petnaest dolara, ako je grad smješten pokraj željezničke pruge s povoljnom vozarinom. I vi govorite baš o deset tisuća goveda!? Da, to bi bilo oko sto-tinu i pedeset tisuća dolara... Oh, pa tko se ovdje može do-moći deset tisuća goveda tek tako!? Zar nema mnogo ljudi

koji bi se protivili tome – na primjer predstavnici zakona?

Jonas Perrit ga promotri ce-reći se iz petnih žila.

– Oni sigurno ne – reče.

– Danas u jutro pročitali su oporuku Big Jima Shermana. Budući da nije imao nasljednika, svoje krdo od više od dva-deset tisuća goveda ostavio je onima koji ih uspiju obilježiti svojim žigom. Dopušten je, dakle, slobodan lov na sva goveda. Bit će to posljednje sabiranje stoke na ovim pašnjacima. Tek kada sva stoka bude pohvatana, doseljenici mogu preuzeti zemlju. Razumijete li to, kauboju?

– Jojojoš... nene... sasasvim... – promuca Curly iskolačivši oči. Više se puta rukom lupio po čelu kao da se unutra nalazi mehanizam budilice koja je stala i koja će potresanjem ponovo proraditi.

U predsoblju se začuju koraci i zvečanje mamuza. Vrata se otvore i uđu dva čovjeka.

– Onda, kako je mlječni zub? – upita manji.

Jonas Perrit odmjeri obojicu pogledom. Iz pitanja je lako zaključio da pripadaju Curlyju – ili Curly njima. Vidio je dva tvrdokorna momka. Manji je prepreden poput lisice i sigurno opasan. Viši, plavokosi momak s rijedim brkovima doima se poput čovjeka koji se ne brine samo za sebe i svoje prijatelje, nego je sposoban da upravlja grupom kauboja.

Jonas Perrit je bio dobar promatrač. On je mogao prepoznati hladnokrvog ubojicu čim ga ugleda.

I sada upravo vidi jednog takvog. Jasno mu je već da je

plavokosi Teksašanin njihov voda.

Nacerivši se, zato važno odgovori:

– To nije nije bio mlječni zub, Mali. Bio je to prije konjski zub. Trebalo bi ga zamotati i poslati u muzej na istoku.

– Juhu! – razveseli se Shorty, onaj manji.

Davis Allison, drugi momak, ostao je miran. Njegov oštar, ispitujući pogled, kojem ništa nije moglo promaći otkrio je u međuvremenu da oba snažna muškarca imaju oteklinu na bradi. U očima mu se pojavio gotovo nezamjetljiv izraz veselja kad je naslutio što se ovdje dogodilo i zašto se Curly i taj osorni liječnik – osobenjak dobro slažu.

Curly progovori:

– Doc ovo su moji prijatelji. Mali je Shorty John Lee a ovo je Davis Allison.

Posljednje je ime izgovorio tonom kojim vodič daje na znanje posjetiocima muzeja da se nalaze ispred slike ili kipa vrlo značajnog čovjeka.

Vanjstinom je Jonas Perrit nalikovao više na mesara negoli na liječnika. Bio je tvrde ruke prema kaubojima ili sličnim primitivnim i grubim momcima.

Ipak, mozak mu izvrsno radi: on zna da u plavokosom Davisu Allisonu ima nečeg izuzetnog.

Curly još nije završio. Obratio se Docu:

– Vi ste spomenuli što bi se sve dalo učiniti kada bi nas bilo više ovakvih tvrdih oraha. Ovo su moji prijatelji. Dobro se razumijemo u goveda. Vi ste predložili jedan posao za koji

bismo mi bili pravi partneri. Možda bi bilo dobro da nam još jednom sve podrobno ispričate i objasnite. A vi, dragi moji prijatelji, znajte da ste došli u pravi čas. Poslušajte doktora!

I Doc im ispriča što se prije nekoliko sati zbilo u gradu Rosalia.

II

Big Jim Sherman bio je zaista silan momak, i to ne samo po svom tjelesnom obujmu.

Ostario je pa iako mu je život bio ispunjen pustolovina i borbama, na kraju je odlučio da umre u krevetu.

Iza sebe ostavio je prostrane pašnjake, oko dvadeset tisuća goveda, tisuću konja i sve ono ostalo što je jednom pripadalo velikom i moćnom ranču.

Ostavio je i oporuku.

Tri dana nakon njegove smrti, stari mirovni sudac Bill Mervons, njegov jedini prijatelj, pozvao je stanovnike ovoga kraja u salon, i to zato što je to u malom mjestu Rosalia jedina velika prostorija u kojoj se može okupiti veliki broj ljudi.

I kad mu se učinilo da su se svi skupili, otvorio je oporuku Big Jima Shermana te počeo čitati svojim promuklim, pomalo podrugljivim i sarkastičnim glasom:

— Mojim bliznjima u Rosalia okrugu! Ja, Big Jim Sherman, uvijek sam znao da sam najomraženiji čovjek u ovom kraju. Velik je onaj tko ne dopušta da mu se slabiji poput ušiju prikrpaju na krzno. Vas, uši, uvijek sam istresao, zar ne? Ali nemam nasljednika, a star sam.

Moj jedini prijatelj, sudac Bill Mervons, ima poveliku rentu i pod svoje stare dane treba još samo sunca, cigaru i partnera za šah. Budući da je tome tako, nakon svoje smrti mogu imanje jednostavno pokloniti. Svojim jahačima ostavljam konje Sherman-ranča. Neka međusobno podijele tih tisuću životinja. Svoju zemlju dajem doseljenicima. Svako može uzeti sto hektara. A dvadeset tisuća grla moje stoke pripast će onome tko ih uhvati i obilježi svojim žigom. Kratko rečeno: svi se možete oko mog imanja svađati kao gavrani oko lešine. Sve možete imati. Ja vam poklanjam imutak, a na vama je da ga uzmete! Postoji samo jedan uvjet: naseljavanje na posjed i upisivanje parcele sudac smije izvršiti tek pošto sva stoka nade nove vlasnike, a to znači: kad završi i posljednji krug sabiranja. Želim vam svima dobar lov! Big Jim Sherman

Pošto je zapanjenim ljudima pročitao oporuku, stari sudac podigne glavu, skine naočale u pocinčanom okviru i naceri se gomili kako to samo može star i mudar čovjek koji je odavna shvatio da se svijet i ljude ne može promijeniti

— Dakle, dragi moji prijatelji — nastavi on — možda vam nije jasno zašto je to Big Jim učinio. No ja ću vam objasniti! Smatrao je da će se oko dvadeset tisuća goveda potući svi razbojnici u području od dvije stotine milja. Pri tom posljednjem sabiranju stoke oni će se u međusobnoj borbi desetkovati i tako će ono malo dobrih i poštenih ljudi u ovom kraju

moći bolje živjeti u novom vremenu. Prije su vas štitili Big Jim Sherman i njegovi momci, no sada više ne mogu. Big Jim Sherman je znao da ni jedan nasljednik ne bi mogao održati ranč u dosadašnjoj veličini. Zato je bacio pred vukove dvadeset tisuća goveda. Bit će to veliko i posljednje sabiranje stoke. A on se nadao da će na kraju tog sabiranja stoke dobiti nadvladati loše.

Zastao je i zatim ustao.

— Big Jim je ostavio — nastavi opet — šezdeset tisuća hektara najboljih pašnjaka, koji će se podijeliti na šest stotina parcela od po sto hektara. Ja sam s Big Jimom već trasi-
rao i označio parcele. U jednu listu može se upisati šest stotina ljudi. Svatko će dobiti svoj broj. Kada se završi posljednje sabiranje stoke i kada više ne bude ni jednog goveda na pašnjacima, podijelit će se parcele. Jeste li razumjeli? Nadam se da svi shvaćate što je Big Jim učinio za vas. Ovdje nema ni dvije stotine obitelji. A kada novih šest stotina obitelji spremi žetvu na novoj zemlji, tada će ovaj bijedni grad narasti poput tijesta u pećnici. Rasprava je završena.

Pošto je to izrekao, neko je vrijeme vladao muk.

Svi su buljili u njega, glupo, ili s većim ili manjim čuđenjem, trudeći se da što ispravnije shvate smisao njegova izlaganja.

Jednome je to konačno uspjelo pa je ispustio prodoran uzvik oduševljenja i izjurio kroz pokretna vrata na ulicu, kao da se pobjao da će un-

utra već iduće sekunde početi tuča.

Tako se i dogodilo. Svi su skočili uvis. Guraju se prema pomičnim vratima kao stado goveda pred uskom ogradom korala, a nestrpljivi izlaze i kroz prozor. Svi se guraju, svatko želi prvi izići.

Ako i nema više zlata u rijekama, ima dvadeset tisuća nećijih goveda koja samo treba označiti svojim žigom.

Posljednje sabiranje stoke već je počelo.

Nešto kasnije gradić Rosalia je opustio. Ostali su samo oni koje goveda ne zanimaju, i to zbog nekoliko razloga, na primjer: spriječenost poslom, visoka starost ili nesposobnost da se uhvati i žigoše govedo. Napokon, za taj je posao potreban i konj.

Te je događaje Doc John Per-
rit opisao trojici prijatelja.

Dok su se oni još čudili i šutjeli, Dok ih upita:

— Odakle dolazite? Zašto ste tako bijedno odjeveni? Razumijete li se u goveda? Traže li vas predstavnici zakona? Zašto onda lutate uokolo kao skitnice u sedlu?

Davis Allison prvi se pribrao i odgovorio mu:

— Prošle smo se godine s jednim stadom povukli prema sjeveru, prema Cattle Cityju u Kansasu. Tamo smo se posvadalili. Prezimali smo u Kansasu, ali ne u Cattle Cityju, već u stotinu milja udaljenom Station Cityju. A sada smo dojahali na jugozapad. Proljeće je, vrijeme kada kauboji opet gone krda do gradova blizu željezničke pruge gdje se istovaruju. Htjeli smo raditi kao goniči kakvog

krda koje kreće prema Station Cityju.

— Zašto baš prema Station Cityju?

— To je dobar grad. Voza-rine na željeznici vrlo su po-godne. Tamo je uopće sve bolje nego u Cattle Cityju.

Posljednje je riječi izgovorio oklijevajući, pa ipak je Jonas Perrit osjetio svu hladnoću i opasnost u njegovu nemarnom glasu.

Davis Allison ga opet po-gleda svojim svijetlosivim očima, hladno i oprezno.

Jonas Perrit ponovno osjeti kako s ovim Teksašaninom nema šale. Ali uzvratio je po-gled.

Davis Allison uputa:

— Zašto želite sudjelovati u ovom sabiranju stoke, Perrite? Vi ste liječnik i vaši bi se inte-resi trebali kretati u potpuno drugom smjeru. I zašto se, za-pravo, želite s nama udružiti? Mi se uopće ne poznajemo. Možda smo mi od takvih ljudi koji na kraju prevare svakog partnera, pa tako i vas?

Sada se Jonas Perrit još jače nasmijao nego prije. Podigao je obje ruke i pokazao dlanove kao da je time htio pokazati i svoju nutritinu, ili to da je ot-voren kao dlan.

— Da, ja sam liječnik — reče.

— I to u ovom bijednom gra-diću! Mogao bih raditi u veli-kom i otmjenom gradu, ali za to treba položiti trideset tisuća dolara na stol. Imam nekoliko mjeseci vremena da pribavim taj novac. I sada mi se izne-nada ovdje pružila prilika. Po-trebno je samo nekoliko čvrstih momaka koji se razu-miju u goveda i borbu. Da,

borbu! Jer ovdje će izbiti pravi rat! Tko se zna najbolje boriti, izborit će najveće krdo. Ja se znam boriti, pa iako se ne razu-mijem u goveda, znat ću usp-ješno obaviti niz drugih po-slova. Zašto se upravo s vama želim udružiti? U prvom redu, svida mi se ovaj momak ko-jemu sam izvadio zub. On pri-pada mojoj vrsti ljudi. Budući da ste mu vi prijatelji, zacijelo ste i vi takvi. Znači da ćemo se dobro slagati. Nitko me ne može lako prevariti. Za to ću se ja već pobrinuti!

Iako se široko nasmijao, oči su mu odražavale opasnu čvrstinu. On je čovjek drugači-jeg kova od Curlyja, koji je šamo žilav momak, ne odviše pametan, jedino ponekad do-mišljat. Ali Jonas Perrit, koji na prvi pogled nalikuje Cur-lyju kao jedan medvjed dru-gome, odlikovao se hladnom proračunatošću i preciznošću razrade plana. Potrebno mu je trideset tisuća dolara da otvori ordinaciju u nekom velikom gradu na istoku. Zbog toga je spreman da hvata stoku i goni je do grada na prodaju te da se udruži s nekolicinom grubih momaka.

Davis Allison kimne glavom.

— Mogli bismo dakle, razmo-triti stvar — reče.

— Ako je riječ o hvatanju stoke i borbi protiv ostalih momčadi, mi nismo baš naj-gori. Dapače!

III

Dok su jahali, stalno su naila-zili na grupe jahača koji su pošli u lov na goveda.

Brežuljkasti predio postajao je sve suroviji i nepregledniji.

Da bi se doprlo do malih dolina, trebalo je jahati kroz klance i preko planinskih prijevoja. U ovom su nepreglednom predjelu goveda bila brojnija.

Iznenada naidu na jahača koji je satjerao šest goveda do otvora klanca omedenog ogradom od kolja. Ograda ispred klanca ujedno je predstavljala granicu Sherman-ranča.

Jahač je bila djevojka odjevena u traperice. Jahala je u muškom sedlu. Na nogama je imala ukrašene čizme a zelena košulja još je više isticala njenu bakrenocrvenkastu kosu.

Imala je doista posebno lijepe zelene oči.

To su Davis, Curly i Shorty utvrdili kad su joj se približili i kad se djevojka okrenula.

— Pazi, Ginger, pomoći ćemo ti! — doviknuo joj je Jonas Perrit. Njegove su riječi potvrdile da je dobro pozna.

Ona pronicljivo pogleda jahača.

— Oho, Jo! Čini se da i ti s nekoliko partnera loviš goveda!? — Tako mu je doviknula grlenim glasom koji je odavao životnu vedrinu ali i ljubomoru na suparnike u hvatanju goveda. U sedlu se držala kao iskusna jahačica. Oko jabučice sedla imala je laso, u pretincu sedla pušku a oko ručnog zgloba omotan bič. Doimala se vrlo samostalnom.

Jonas Perrit nije odgovorio na njeno dovikivanje, iako je ono zvučalo upitno.

Muškarac i djevojka satjerali su brzo goveda do ograde. Djevojka je otvorila vratašca, propustila stoku i zatim ih ponovo iza sebe zatvorila.

Četiri muškarca ostali su na drugoj strani.

— Ginger, želimo napraviti s tobom jedan posao — rekao je liječnik s promišljenom mirnošću. Poimence je predstavio svoja tri pratioca.

— Oni su goniči stoke — nastavio je. — Pravi su kauboji. Mi trebamo tvoj klanac i tvoju malu dolinu, Ginger. Ovdje bismo mogli satjerati na stotine pa čak i tisuće goveda. Žigosali bismo ih tek kad ih skupimo dovoljno. Ovaj klanac i mala dolina prirodni su obor. Tako bismo bili u velikoj prednosti pred ostalim momčadima jer ne bismo trebali gubiti dragocjeno vrijeme na žigosanje uhvaćenih goveda. Samo bismo tu dotjerali stoku, a prilaz klanac može se lako braniti. Ginger, ti ćeš dobiti svoj udio kao ravnopravan partner. Sama bi mogla uhvatiti tek nekoliko tuceta grla stoke, a s nama će se taj broj popeti na tisuće. Bit ćeš bogata, Ginger Bannack, gotovo je s mukotrpnim i bijednim životom! Posjeduješ golem prirodan koral, i sada je tvoja prilika. Iskoristi je! Mene poznaješ, a ja jamčim za svoje partnere.

Time je sve rekao.

Djevojka je neko vrijeme nepokretno sjedila u sedlu pažljivo ga promatrajući. Njen trijezni i ispitivački pogled odavao je da dobro poznaje muškarce. Bila je samostalna djevojka koja je pravovremeno naučila kako se treba nositi s muškarcima u ovoj prilično surovoj zemlji gdje oni vode glavnu riječ.

— Jonas, ti si mi se uvijek udvarao poput džentlmena, premda se inače tako grubo i neotesano ponašaš. Katkad smo se znali lijepo zabavljati i šaliti, Jonas. Ali nisam potpuno sigurna da li ti se može vjerovati. Mislim da se u ovoj zemlji nikome ne može vjerovati osim Big Jimu Shermanu i starom sucu Billu Mervonsu. Tko mi jamči da ću na kraju dobiti svoj ravnopravni dio? Ne radi se više od o dobroj zabavi na plesu u povodu Dana nezavisnosti, nego o poslu.

— Dakako, teta — rekao je Shorty prijateljski — budi uvijek oprezna s muškarcima! To je neprestano govorila moja teta Mabel, a toga se i pridržavala. Nikada nije ništa riskirala niti se u ista upuštala. I bez muškarca pored sebe doživjela je duboku starost — osamdeset i sedam godina! A budući da se zbog muškaraca nije morala ljutiti, mogla je plesti za siromašnu djecu: Uvijek budi oprezna, tetice! Radije pet tuceta goveda samo za sebe nego udio od dvije tisuće, pogotovu ako su partneri sumnjivi muškarci.

Promatrala je Shortyja očima koje su iskrile.

— Vas se ja ne bojim, vi mali šaljivdžijo — rekla je. — Bojim se samo pravih muškaraca!

Promatrala je samo Curlyja, koji je svečanom kretnjom položio svoju golemu ruku na srce i preokrenuo očima.

— Mi smo poštene momci, gospodice — rekao je važno. — Srca su nam čista. Nikada ne bismo mogli prevariti svoju partnericu ili bilo kako naškoditi ijednoj djevojci. Svi smo mi

imali drage i nježne majke ili sestre. Mi muškarci rođeni smo da štitimo sve djevojke i žene. To mi možete vjerovati, gospodice, ili ću mrtav pasti s konja!

Isprva je mislila da joj se želi narugati. Ipak, oči su joj se prestale ljutito iskriti, kao da je povjerovala u ozbiljnost njegovih riječi.

Najprije se čudila, a zatim joj se učinio bezazlenim. Ipak, ubrzo joj je nepogrešiv ženski instinkt pomogao da shvati kako ovaj poput medvjeda jak muškarac pripada onima za koje je svaka djevojka nešto osobito, dragocjenost koju treba štititi, ali da je inače normalan, čvrst momak koji se može nositi s ljudima svakog kova.

Sada je pogledala plavokosog Teksašanina. On je skinuo šešir i nasmijao joj se ispod brka. Oči su mu svjetlucale jer je jedva suzdržavao smijeh.

Osjetila je kao da ju je nešto probolo kod srca i kako je iznenada počelo jače kucati.

Budući da je vrlo dobro poznavala Jonasa Perrita, još se uvijek bojala da će on na kraju prevariti obojicu kauboja, a možda i nju.

Sada se više toga nije bojala.

Osjetila je da je ovaj plavokosi Teksašaniin sposoban da se brine za sebe i svoje prijatelje, te da je dorastao Jonasu Perritu.

Okrenula se ponovno Perritu.

— Dobit ću, dakle, jedan dio. Trećinu?

— Da — odgovori Perrit.

— Jedna trećina meni, jedna

ovoj trojici džentlemana i jedna trećina tebi, Ginger.

— Ne — umiješa se dotad šutljivi Davis Allison. — Svatko će dobiti petinu.

Pogledavao je čas Ginger, čas Perrita. Naposljetku se zagleda u Perrita.

Perrit je toliko stiskao zube da su mu iskočili čeljusni mišići. Njegove žučkaste oči poprимиše odlučan izraz zatim ipak kimne glavom i reče:

— Dogovoreno. Petina svakome! Ipak, kasnije ćemo morati unajmiti goniče. Isplatit ćemo ih zajednički. Pa dobro, sada možemo prionuti na posao, zar ne?

Perrit okrene konja, a za njim i ostala trojica muškaraca.

Tada ugledaše trojicu jahača koji su ušli njima i djevojci u trag.

Jonas Perrit progovori oštrim i pomuklim glasom:

— Sad pazite! To je Laredo Glendale s ortacima Piceom Lammom i Oleom Jacksom. Pravili su se pred Big Jimom Shermanom važni, a tu i tamo ukrali bi mu po koje govedo. Sva su trojica brzi na revolveru i sigurno vode jaku bandu. Već sam prije pomislio da će se i oni ovdje pojaviti. Naime, dolina Ginger Bannack idealni je obor i spremište za sabirno krdo koje se na brzinu treba sakupiti i tek poslije žigosati.

U međuvremenu su se trojica jahača sve više približavala. Pustili su konje da lagano kasaju i zaustavili se tek na pet koraka od Doca.

— Posjet bolesniku? — po-druglјivo upita tamnoputi muš-

karac s očima-Indijanca i ožiljkom na bradi.

— Ne, Laredo — odgovori Jonas Perrit. Njegov široki osmijeh bio je vrlo samouvjeren. — Došao si nekoliko minuta prekasno, Laredo — nastavi. — Mi smo se već s gospodicom Bannack sporazumjeli. Kao i ti, i ja sam se dosjetio da je ova dolina vrlo pogodna za sabiranje stoke.

Trojica jahača nisu dopustila da se na njima opazi iznenadenje. Lica su im bila bezizražajna. Ako baš nisu bili banditi, ipak su to bili tvrdokorni momci, prave noćne ptice i revolveraši.

Pice Lamm je širok i mišićav, smeđokos i široka lica. Oleu Jacksu je tek dvadeset godina. Ipak, u njegovim svijetlim, prodornim očima moglo se vidjeti da je već svašta u životu prošao te odavna izgubio povjerenje u ljude i postao zao. Jamačno će se uvijek i svagdje buniti samo iz zlobnog užitka.

To su, dakle, oni: tri najopasnija revolveraša u okrugu, s kojima ni moćni Big Jim Sherman nije mogao izići nakraj.

Laredo Glendale nehajno reče:

— Doc, takve nagodbe mogu se vrlo lako opozvati. Tko je sve s tobom?

Već i sam ton kojim je izgovorio to otegnuto pitanje bio je pravi izazov.

Sad se pokazalo da je Shorty momak koji prihvaća takve izazove. Naime, odmah je odgovorio:

— U to se možete brzo uvjeriti, prijatelji! Treba da samo posegnete za jednom zgodnom

igračkom i provjerit ćete ono što želite saznati.

Shorty je, dakle, prihvatio izazov. Bacio im je natrag rukavicu, i to usred lica.

Postali su odjednom oprezni. Ništa se na njima nije promijenilo, ali moglo se osjetiti da su postali oprezni. Vukovi bi to iskazali nakostriješenom dlakom na vratu.

— Prekasno ste došli — ponovi još jednom Jonas Perrit.

No oni se nisu obazirali na njega, već su promatrali Curlyja, a onda im je za oko zapeo David Allison. Sigurno su otprije znali da upravo na njega moraju posebno paziti. Sada su htjeli provjeriti kakav je borac.

On nije ništa rekao, nego ih je mirno promatrao. Baš to mirno očekivanje njima je mnogo govorilo, zapravo uvjeralo ih je da su pred njima neustrašivi borci.

Laredo Glendale pogleda zatim Ginger Bannack:

— Djevojko, jeste li sigurni da su oni pravi ortaci za vas?

Pitanje je bilo postavljeno na podrugljiv i ironičan način a u glasu Lareda Glendalea opet zazvuči prigušena prijetnja.

— Da — kratko odgovori Ginger Bannack.

No tada se umiješa Davis Allison:

— Sada ste sve saznali, Laredo! — on će hladno. — Čuli ste što je rekla. I gubite se!

Posljednje su riječi bile naredba koja je djelovala kao udarac bičem.

Pice Lamm i Ole Jacks istovremeno su se trgnuli. Rukama su se mašili za revolvere.

Međutim, Laredo Glendale lagano podigne obje ruke i time pokaže svim prisutnima kako nema namjere da se upušta u borbu. Vrlo pomirljivo reče:

— Vi ste neprijateljski raspoloženi! Bau-bau, ja vas se bojim! Toliko me je strah da ću stvarno nestati.

Okrenuo je konja.

Oba njegova pratioca slijedila su njegov primjer. No još je Davis Allison bio oprezan, čekao je i vrebao držeći ruke nad revolverima.

Ipak, nije bio trik. Trojica jahača doista su odjahala.

IV

Toga su dana točno dvije stotine pedeset i sedam goveda satjerali kroz ogradu u malu dolinu Ginger Bannack.

Davis Allison i njegova dva prijatelja ugledaše tu dolinu tek pri zalasku sunca kad su iza goveda jahali kroz klanac.

Među visokim cvijećem vidjeli su brvnaru kojoj su pripadali staja, žitnica i nekoliko korala. Kroz male prozore brvnare prodiralo je svjetlo. Dim se uzdizao u crvenkasto večernje nebo.

Jonas Perrit im objasni:

— Otac Ginger Bannack ovdje je izgradio ranč konja. Ginger je odrasla kod tete u Santa Féu. No poslije se pridružila ocu i pomagala mu kao pravi muškarac. Bilo joj je sedamnaest godina. Jednog dana našla je oca kako umire ispred ulaza u klanac. S nekim se borio, ali nikada nije otkrio tko je to bio. Rekao je samo da mu prošlost nije dala pobjeći i da se jednom mora za sve platiti.

U međuvremenu je Ginger odrasla, bila joj je dvadeset i jedna godina. Otputovala je do Rosaliije, gdje je prodala sve konje. Preuzela je hotel, ali još ima cijelu gomilu dugova. Sada joj se pruža prilika. Ako se zemlja Sherman-ranča podijeli doseljenicima, Rosalia neće ostati mali gradić. Povećat će se. Hotel tada može postati zlatni rudnik. Ako se riješi dugova i bolje namjesti hotel, Ginger će moći živjeti u blagostanju. Njoj je kao i meni! Ja ću sebi kupiti ordinaciju, a ona otplatiti dugove hotela, modernizirati ga, bolje urediti i nadograditi. Ima na stotine, pa i više ljudi u ovoj zemlji koji mnogo očekuju od ovih goveda. Eto, stigli smo! Bi li vam prijala dobra večera? Ginger Bannack zna dobro kuhati. To je naučila kod tete u Santa Féu, koja također ima hotel.

U međuvremenu su stigli do korala, sjahali i pobrinuli se za konje. Oprali su se i čuli djevojku kako ih zove:

– Momci, dodite na večeru!

Kad su ušli u kuću, osjetili su pravi kućni ugodaj kakav može stvoriti samo žena.

Osobito su Davis Allison, Curly Monk i Shorty Lee jasno osjetili tu posebnu atmosferu. Već dugo spavaju pod vedrim nebom. Dok su sjedili za stolom, činilo se da su zamišljeni. Promatrali su zaposlenu djevojku kao muškarci koji su se sjetili da im već dugo vremena nešto nedostaje.

Jonas Perrit ih je neupadljivo motrio. Pri tome se smijao, šalio i prikazivao kao prava momčina. Ipak je uočio nekoliko pojedinosti. Od ove

večeri potpuno je siguran da Ginger Bannack može od tri kauboja raditi što god zaželi.

Toj trojici momaka Ginger je ono za čime su oduvijek žudjeli. Ona je utjelovljenje njihove želje za pravim domom, za stalnim prebivalištem.

Oni su jahači litalice. Sada su snažno osjetili koliko bi ugodno i lijepo bilo svakom muškarcu da se može vratiti kući – u ovakvu kolibu i ovakvoj ženi.

Za prve zajedničke večere svi su bili šutljivi.

– Spavat ćemo vani u ambaru – rekao je Doc.

– I mijenjat ćemo se na straži – dodao je Davis Allison.

– Počinjemo odmah! Vi ćete prvi stražariti, Doc! Shorty će vas smijeniti oko ponoći. Curly i ja stražarit ćemo sutra, iduće noći.

Kad je Davis Allison izrekao tu zapovijed, Jonas Perrit se neprimjetno trgne, no ipak potvrdno kimne glavom.

Time je Davis Allison preuzeo komandu. To je sasvim logično uslijedilo. Ginger Bannack, koja je pokraj ognjišta prala sude, načas je podigla glavu i pogledala muškarce. Odmjeravala je Davisa Allisona. On joj mirno uzvрати pogled.

Kada je poslije izišla iz kuće na verandu, vidjela ga je kako sjedi na mjesecini pokraj potoka koji je izvirao iz pukotine u stijeni, malim dijelom protječući po površini, a zatim se opet gubeći u drugoj pukotini.

Djevojka mu pride.

– Jeste li revolveraš? – upita ga bez okolišanja.

Kimnuo je glavom. Jasno je to vidjela na mjesecini.

— Da — odgovori on. — U Teksasu sam poznat. Zar ne podnosite momke s revolverom?

Zatresla je glavom.

— Ne vjerujem da ste revolveraš, već pravi borac vješt revolveru. A tu postoji velika razlika, zar ne?

— Znete li koja, Ginger?

— Kao mladić, moj je otac bio revolveraš — ogorčeno je rekla. — I zato je morao mnogo godina kasnije platiti. Neki čovjek koji ga je godinama slijedio, konačno ga je ovdje našao i osvetio mu se.

— Tko je to bio?

— Ne znam. Otac mi to nije nikada rekao.

Digla se i okrenula prema njemu.

— Vi ste snalažljivi, Davise Allison?

— U čemu? — upitao ju je zamišljeno.

— U svemu — odgovorila je. — Stoga vam ne moram objašnjavati koliko je opasan pothvat koji namjeravamo izvesti. Ali možda se čudite zašto sam pristala na suradnju. Ne dolikuje ženi da hvata goveda i kuha za grupu muškaraca.

— Ne čudim se — promrmlja on. — Vi ste djevojka kojoj se pružila prilika i sada se bori da je ostvari. Žene se katkad umiju snažnije i pametnije boriti od muškaraca. Osim toga, vrlo često imaju i bolje oružje. Ginger, ja ću vam biti dobar ortak. Ako ste se u to još jednom željeli uvjeriti nakon što ste to već osjetili kada smo se pogledali, mogu vas umiriti.

Potvrdila je.

— A što ste pomislili kad sam ja pogledala vas? — upitala je ozbiljno, ne skrivajući da je zanima njegov odgovor.

On naglo ustane i pristupi joj. Obujmi joj ramena, privuče k sebi i poljubi.

Neko je vrijeme ostala iznenađena. Tada mu uzvрати poljubac.

On je pusti iz zagrljaja.

— Baš to sam mislio. Točno to! — reče. — Osjetio sam želju da provjerim jeste li hladni ili temperamentni, Ginger. Vi ste vrlo temperamentni. Treba vam muškarac koji će na vas paziti. Docu ne vjerujete. Dakle, ja sam čovjek kojega trebate!

— Mogu se ja za sebe sama brinuti — uzvratila je trpkoo. — A vi ste pomalo umišljeni, Teksašanine!

— Djevojko, uzvratili ste mi poljubac — promrmlja on. — Ja i vi smo slični, bar u tome.

Dok je izgovarao posljednje riječi, palcem je pokazao na predio oko srca. Mirno je nastavio:

— Rekao sam vam da se ne čudim što sudjelujete u ovom hvatanju goveda. To znači da vas dobro razumijem. Djevojko, svi mi tražimo priliku. U najmanju ruku, možemo biti dobri ortaci, Ginger!

— Možda — promrmljala je i krenula prema kući.

Usne su joj još gorjele od njegova poljupca, a duboko u srcu pojavilo se nevjerojatno divljenje i osjećaj kakav prije nije upoznala.

Osjetio je da sam osamljena, mislila je. Poljubio me jer mi želi dokazati da me dobro pozna. Ja sam cijelo vrijeme

bila osamljena. Jesam li to još uvijek? Kakav je on čovjek?

V

Iduća tri dana protekla su mirno. Bez velike muke svakog su dana satjerali po četiri stotine goveda kroz klanac u malu dolinu.

Očistili su bližu okolicu od goveda. Sada su morali jahati sve dalje uokrug u potrazi za novim govedima. Četvrtog dana naišli su na druge jahače. Što su dalje jahali, bilo ih je sve više.

Ipak je u prvo vrijeme bilo dovoljno goveda. Bilo ih je posvuda: po napajalištima i uzduž potoka. Ta radilo se o dvadeset tisuća goveda!

Nakon nekoliko sati uspjeli su u jednu dolinu satjerati krdo od preko stotinu i pedeset životinja. Podne je. Od izlaska sunca su na nogama, znači – već devet sati u sedlu.

– Ti ćeš ostati ovdje kod krda, Shorty – naredi Davis. – Mi ćemo još jednom pročešljati one brežuljke prijeko. Tamo sam vidio mnogo goveda, no valja ih potjerati ovamo. Jedan jahač ne može sam sakupiti krdo jer je predio nepregledan i strm.

Shorty ih je pratio pogledom dok su odlazili. Polako je jahao dolinom, držao se rubova i tu i tamo vraćao goveda koja su se odvojila od krda.

Shorty izvadi duhan i cigaret-papir. Dok je jezikom vlažio papir, uperi pogled u daljinu.

Na brdu pojavila su se tri jahača približavajući mu se kasom.

Dok je palio cigaretu, Shorty stisne oči. Stavi ruku na revolver i provjeri da li se može dovoljno lagano povući. U njegovim ljubicaštim očima pojavila se iskra. Bila je to iskra prkosa. Shorty je momak koji nikada ne odstupa. On pripada onima koji do posljednjeg daha ostaju na mjestu.

Kad je dopola popušio cigaretu, trojica su se jahača približila. Prišli su mu s lijeve strane doline i zaustavili se šest koraka ispred njega.

– Halo, Mali! – progovori jedan od njih.

Shorty samo kimne. Ljubičaste su mu oči postale svjetlije i hladne.

– Samo produžite, dalje! – reče im on.

Dobro su ga odmjerili pogledom. Nisu bili budale, dobro su znali da i malen, čovjek može biti opasan, katkad i opasniji od dvometraša.

Međutim, i oni su tvrdokorni i žive od revolvera ili od lova na stvari koje drugi ljudi ne mogu zadržati jer nisu dovoljno jaki ili snalažljivi.

– Lijepo je to krdo u dolini, Mali – nastavio je njihov govornik vrlo podrugljivo i namjerno osorno.

– A vi biste ga htjeli preuzeti, zar ne, veseli momci? – upita Shorty, jer se on nikada dugo ne vrti oko vruće kaše.

– Hoćeš li nam ga dati? – upita pridošlica brzo promuklim glasom.

– Ako možete probaviti vruće olovo iz mog revolvera, krdo je vaše – uzvratila Shorty jasno i kratko. Još blago dodala: – Vjerujem da ste prilično brzi u potezanju revolvera. Vi

živite od tog posla. Ipak, jedan od vas sigurno će stradati. U to se možete kladiti. Pa pokušajte, momci!

Oklijevali su buljeći u njega.

— On samo blefira! Taj mali samo blefira! — Tako je divlje povikao jedan od trojice momaka. Kao da je time htio ohrabriti sebe i svoje pratioc.

— To ćete već provjeriti kad se odvažite — reče Shorty hladno. Pri tome mu je odvažno srce radosno zakucalo.

Naime, vidio je Davisa kako dolazi točno po tragu trojice momaka. Negdje u brdima Davis je vjerojatno naišao na njihov trag. Sigurno je već bio sakupio nekoliko goveda, ali ih je ostavio shjedeći trag. Davis uvijek čini ono što treba.

Ta je misao ispunila Shortyja zahvalnom radošću. Naceri se trojici momaka. Mora ih još zadržati i svratiti im pažnju na sebe da ne bi opazili Davisa dok se približava.

— Pripadate li momčadi Lareda Glendalea? — upita ih.

— A ti si sigurno mali deran koji je bio tako drzak prema Laredu? — uzvratila mu jedan od momaka.

Sada su tek čuli Davisa Allisona. Okrenuli su konje tako da im je Shorty bio s desne, a Davis Allison s lijeve strane.

No Shorty trgne revolver. Izbrao je pravi trenutak potpuno ih zaskočivši. Da, on je uistinu brz na revolveru!

— Da nas odmah dobro upoznate — reče im. — Sjašite s konja! Odbačite opasače s koltovima!

Ljutito su škrgutali zubima i psovali. Uspio ih je iznenaditi dok su gledali Davisa Allisona.

Sada bar znaju da nije blefirao, kao što je jedan od njih pretpostavljao.

— Čujte, ne smijete s nama tako postupati — oglasi se njihov govornik prijetecim glasom. — Mi pripadamo družini Lareda Glendalea. Imat ćete gadnih neprilika ako...

— Imat ćemo gadnih neprilika ako pred vama uzmaknemo — oštro ga prekine Shorty. — Nikada nećemo ustuknuti, nikada! To imajte uvijek na umu. I da sam ostao sâm i da moj prijatelj nije došao, ja ne bih ustuknuo pred vama. A sada se gubite! Rekao sam vam što vam je činiti! Neću ponavljati!

Još su oklijevali, Uvidjeli su da je mali ridoglavac odvažan i previše iskusan borac da bi popustio, pa su se okrenuli Davisu Allisonu.

On ih hladno odmjeri. Oči su mu odavale da se ispod svoje plave teksaske brade smijulji. Mirno im je kazao:

— Čuli ste, zar ne? Drugi put ostavite Shortyja na miru! To je jedini savjet koji vam mogu dati.

— Čekajte, kad ispričamo Laredu Glendaleu kako ste s nama postupili, doći će on i vas...

— Prenesite mu lijep pozdrav — prekine ga odlučno Davis Allison. Poseban prizvuk u njegovu glasu govorio im je da moraju biti oprezni.

Izenada Shorty opali. Jedan šešir poleti u zrak. Shorty je tako dobar strijelac da sebi može priuštiti takvo što. Na ovoj udaljenosti mogao bi metkom raznijeti rep i najbržoj vjeverici. Dakako, on to ne bi ni-

kada učinio jer je ljubitelj životinja, ali, da hoće, mogao bi!

Kad je šešir pao na tlo, trojica su se momaka pokorila bez riječi.

Odbacili su opasače s kolto-vima. Zatim su sjahali i šutke se udaljili.

– Slijedeći put ići ćete boso-nogi i bez hlaća! – dobaci za njima Shorty.

Davis Allison ga zabrinuto pogleda.

– Pripazi na sebe, Shorty! – promrmlja. – Ako te jednom ta trojica uhvate... – Nije završio rečenicu. Nije ni bilo potrebno da kaže što bi se u tom slučaju dogodilo.

Shorty se nije nasmijao, nego je ozbiljno kimnuo.

– Htjeli su oteti krdo – reče. – Sva su se trojica htjela sa mnom uhvatiti ukoštac. Bili su spremni na to, iako sam ih opomenuo da će jedan od njih sigurno nastradati. No, ipak su pokušali. To su zaista tvrdokorni napasnici. Da smo im dopustili da odjašu, ne bi shvatili kako su loš dojam ostavili na nas. Sada točno znaju.

Davis Allison potvrdi kimanjem glave. Potom se vrati svojim tragom natrag u brda da pomogne Jonasu Perritu i Curlyju Monku, koji su istjerivali krda iz planinske udoline.

Bila je već kasna večer kada su se vratili do Shortyja. Kad su i ta goveda satjerali u dolinu, vidjelo se da je broj sakupljenih životinja toga dana bio osobito velik. Uхватili su više od pet stotina goveda.

Ipak, do male udoline u kojoj ih je čekala Ginger Bannack trebalo je prevaliti još osam milja.

Neće stići prije nego što padne noć. Treba im šest do osam sati da do tamo dotjeraju stoku. Znači morat će ovdje prenoćiti. U najboljem slučaju valja im čekati do ponoći. Kada noć postane svijetla, oni će moći goniti dalje svoje krdo.

Čim su to zaključili, Jonas Perrit primijeti:

– Ne možemo djevojku ostaviti samu cijelu noć. Ne može cijeli dan i cijelu noć stražariti na ulazu u klanac.

– Tako je – nemarno odgovori Davis Allison. – Odjašite, dakle, kući, Doc! Mi ćemo doći s krdom čim to bude moguće.

Neko ga je vrijeme Jonas Perrit gledao začudeno. Možda nije računao s time da će tako brzo dobiti Allisonov pristanak da odjaše kući.

Bez riječi kimne glavom i uputi se kući.

Trojica prijatelja pogledali su za Jonasom Perritom.

– Još ga ne razumijem – promrmlja Curly Monk. – Znam samo da je čvrst momak, no i vrlo lukav! Brzo uočava i sposoban je da se prilagodi svakoj situaciji. Drugim ljudima trebaju godine da postanu pravi kauboji, a njemu to uspijeva za nekoliko mjeseci. Tako će biti u svemu. Ali, da li je on čovjek u kojega se može pouzdati?

VI

Vrijeme do podneva proteklo je Ginger Bannack prilično brzo. Imala je mnogo posla na ranču. Stalno je odlazila do ulaza u klanac i motrila udaljene predjele. Nije bilo nikakvih jahača. Bila je sasvim sama – sve do podneva.

Tada je, polako jašući, stigao jedan jahač. Ginger, koja je upravo došla do ulaza u klanac, odmah ga je prepoznala.

Bio je to Jeff Parson, malen i žilav čovjek sličan Indijancu, oštrog, ali pronicljivog izraza lica, koji je u opasaču nosio dva revolvera.

Otkako je umro Big Jim Sherman, Jeff Parson stanuje u Rosaliji, u hotelu Ginger Bannack.

Do smrti Big Jima Shermana, bio je njegov revolveraš. U ovaj kraj došao je još davno, otprilike u vrijeme kada je ubijen otac Ginger Bannack. Big Jim Sherman ga je zaposlio kao lovca na zvjerad, no pod tim se podrazumijevalo kradljivce stoke. Jeff Parson je uvijek pratio Big Jima Shermana, a kada je on umro, Jeff je ostao bez posla. Došao je u grad i unajmio sobu u hotelu. Nije sudjelovao u velikom hvatanju goveda i posljednjem sabiranju stoke.

Ginger Bannack zaustavi konja pred ogradom od kolja koja je zatvarala ulaz u klanac i promotri ga. Pri tom je razmišljala o utisku koji je stekla još onda kad ga je prvi put srela. On je se posebno dojmio i ona još ni danas nije to znala objasniti. Po godinama bi joj Jeff Parson mogao biti otac, ali je u sedlu izgledao mnogo mladi. Dok bi je gledao, njegove bi poput dima sive oči poprimile poseban izraz. Katkad joj se činilo kao da iz njega izvire neka neobična struja koja je želi odvojiti od njenog imanja i oteti. Nisu mu bile potrebne riječi. Dovoljno je bilo da je samo pogleda pa

da ona osjeti kako on zrači jakim silom koja je nastoji ugrabiti. Taj joj osjećaj ipak nije bio neugodan. No, zabrinjavalo ju je što ga tako malo pozna i često se uznemirena pitala kako to da on tako na nju djeluje. Gotovo bi se moglo reći da ima neku moć nad njom.

Jahač se zaustavi našuprot njoj, s druge strane ograde. Blago se nasmiješi, a njegovo ozbiljno, smrknuto i inače nepomično lice poprimi veseo izraz.

— Pomišljao sam da vas jednom moram posjetiti — reče.

— Možda će vas zanimati kako u vašoj odsutnosti Rosita i Pablo vode hotel? Smijem li ući?

Ginger potvrdi. Istog se trenutka uplaši. Opet je osjetila da ovom čovjeku ne može ništa odbiti. Ne bi smjela nikoga pustiti u dolinu. Tako se i dogovorila sa svoja četiri ortaka. A sada je prekršila dogovor. I ne može objasniti zašto.

Iz sedla je otvorio vrata ograde. On je vrlo vješt jahač. Iako je malen i onizak, izgleda vrlo skladno. Očito je vičan velikim tjelesnim naporima, čak možda vještiji od mnogih jačih i težih muškaraca.

— Rosita i Pablo vode hotel sasvim po vašim uputama, Ginger — rekao je smješeći se kad je zastao pokraj nje. — Kako ste? Udružili ste se s nekoliko ortaka, zar ne? Je li hvatanje goveda uspješno?

Prvo je progutala slinu a zatim kimnula glavom.

Iznenada ga otvoreno upita:

— Vi se zanimате za poslove koji se tiču samo mene, gospodine Parsona. Zašto? Osjećam da se za mene posebno zani-

mate. Da ste mladi, pomislila bih da mi udvarate. Ali ovako... Mogli biste mi biti otac. A i vaše mi se zanimanje čini gotovo...

Nije bila potpuno sigurna da je riječ »očinski« – prikladan izraz.

Dok je ona oklijevajući zamuknula, on mirno doda:

– ...očinski, moglo bi se reći. Da, priznajem da se zanimam za vas i vaše poslove, Ginger. Smeta li vam to? Ili vas, možda, opterećuje?

Zamišljeno i s oklijevanjem, ona je odmahнула glavom.

– Mislim da ne – promrmlja. – Ipak bih htjela znati pravi razlog.

Sada je on oklijevao. Pogledao je svoje naborane ruke položene preko jabuke sedla. Bile su duge, tamnopute, snažne i veoma gipke. Brzo i čvrsto mogu zgrabiti revolver. To se na prvi pogled vidi.

To su ruke revolveraša, mislila je djevojka. I ruke mog oca bile su takve. Ipak nisu bile dovoljno brze kad se trebalo obračunati s prošlošću.

Jeffrey Parson se iznenada prene i odlučno je pogleda.

– Nekoć sam bio oženjen – progovori oklijevajući. – Iako je čekala moje dijete, žena me je prevarila s mojim najboljim prijateljem. Poslije sam čuo da je rodila dijete, i to djevojčicu. Sve ove godine pitao sam se kako moja kći...

Izenada zašuti, nekako ozbiljno se nasmije i odmahne glavom.

– Opterećujem vas svojim problemima, Ginger! To nije dobro. Želio sam vam samo objasniti zašto se zanimam za

sve što je u vezi s vama. Vjerojatno je moja kći vaša vršnjakinja. Možda je i ona posve sama na svijetu. Razumijete li, Ginger, zašto se toliko zanimam za vas. To je jednostavno tako.

Ona ga pogleda i odjednom shvati sve ono što se nije moglo izreći riječima. Sada je tek osjetila da je on usamljen muškarac, stari revolveraš, koji je po svoj prilici cijeli život proveo u potrazi za čovjekom koji mu je preotao ženu i dijete. I cijeli njegov život više nije imao smisla. Bio je i ostao samo uništeni revolveraš.

Odjednom je prema njemu osjetila samislost.

– Dodite – reče mu. – Priredit ću vam jelo. Osim toga, niste ni vidjeli dolinu u kojoj sam živjela zajedno s ocem.

Kimnuo je glavom slijedeći je.

– Kakav je bio vaš otac? – upita je dok su jahali kroz klanac. – Već sam čuo da ga je netko ubio. A što je s vašom majkom? Jeste li je poznavali, ili je prerano umrla?

– Vrlo rano – potvrdi Ginger. – Jedva je se mogu sjetiti. Umrla je pri porođaju moga brata. A ni dijete nije ostalo živo. Otac to nije nikada prebolio.

Jeff Parson zašuti. Nije rekao ni riječi dok je razgledao dolinu. Vidio je da su ortaci Ginger Bannack bili vrlo marljivi, da su sakupili više od tisuću goveda.

Pobrinuo se za konje dok je djevojka u kući pripremala jelo. Poslije je čula kako cijepa drva i upotrebljava crpku kojom se voda iz potoka dovodi u korito.

Mora da je podmazao crpku koja dugo nije bila u upotrebi, jer sada nije više tako strašno škripala.

Kada ga je pozvala da dode jesti, pojavio se na verandi svježe umiven.

— Ima ovdje još mnogo poslova koje bi muškarac morao obaviti — primijeti. — Ginger, vaši su ortaci previše zaposleni sakupljanjem goveda da bi mogli raditi na ranču. Ni sva goveda nisu žigosana. Ako će to dulje potrajati, više neće imati što pasti u dolini. Imate li uopće žig?

Djevojka odmahne glavom. U međuvremenu je napunila tanjure pečenim krumpirom, jajima i komadima šunke.

— Ima nas pet ortaka — reče. — Mislili smo da jednostavno za žig uzmemo brojku pet. Tu bi peticu trebalo tako izraditi da je se teško može promijeniti u, recimo, šesticu ili osmicu. Ovdje na ranču imamo malu kovačnicu jer je moj otac sam potkivao konje koje smo uzgajali. Bio je vješt u svim poslovima. Ipak, više nije imao hrabrosti da se odvaži na veliki posao.

Jeff Parson je ukočena lica buljio u prazninu. Naposljetku je sagnuo glavu i počeo jesti.

— Vi umijete jedan jednostavan obrok pretvoriti u svečanu zakusku — reče. — I ja sam vješt u mnogim poslovima. Ako nemate ništa protiv, postaviti ću poljsku kovačnicu i iskovati dva željeza za žigosanje. Time ću platiti jelo i sate provedene s vama, djevojko. Možda smijem opet navratiti? Mislim da su vaši ortaci vrlo neo-

prezni što su vas ostavili samu s govedima u ovoj dolini.

Sada se Ginger nasmije.

— Davis Allison je voda — reče. — A on misli da će Laredo Glendale i njegova banda doći tek onda kad se bude isplatilo, naime — kada dolina bude puna goveda.

— To on misli? — otežući upita Jeff Parson. Odjednom podlakticom protrlja čelo i oči.

— I što će onda učiniti Davis Allison, vaš voda?

Djevojka se preplaši. Stisnutih zubi prošapće:

— Davis kaže da će tada morati ubiti Lareda Glendalea, a ja se nadam da će to i učiniti.

— Oho, tako dakle... — promrmlja Jeff Parson. Ništa više nije rekao. Šutke dovrši objed.

Zatim je otišao do poluotvorene žitnice u kojoj se nalazila poljska kovačnica. Našao je nekoliko željeznih šipki i dovoljno drvenog ugljena.

Uskoro se začulo lupanje čekića o nakovanj.

Ginger, koja je došla iz dvorišta, promatrala je Jeffa Parsona. Vidjela je da razvlači, skuplja i savija užareno željezo kao da je tijesto. Mogao je čekićem stvarati čudesa. Zasigurno bi mogao biti dobar kovač.

Poslije je došao s gotovim željezima za žigosanje i pokazao ih Ginger. Utisnuo ih je u mekano tlo pred kućom.

Ginger je vidjela umjetnički ukrašenu peticu.

— Pa to je najljepši žig u okrugu od tisuću milja! — uzviknula je radosno. Po bljesku u njegovim očima mogla je zaključiti da ga je njeno spontano veselje obradovalo.

— Kad biste mi pomogli, djevojko, mogli bismo iskušati žigove na nekoliko goveda. Tek je podne. Do večeri bismo mogli ožigosati oko dvanaest goveda.

Složila se.

Uskoro se mogla uvjeriti koliko je vješt u bacanju lasa i kako je njegov konj izvršno izvežban za taj posao.

On može biti opasan revolveraš, ali je i dobar kovač, prvoklasan kauboj i gonič stoke.

Što još umije — pitala se djevojka. Smračilo se. Prestali su raditi. Uspjeli su ožigosati prvih dvanaest goveda.

Ginger Bannack bila je vrlo sretna.

— Kad se vaši ortaci vrate, odjahat ću kući — jednostavno je rekao Jeff Parson.

Ginger kimne glavom. Ušla je u kuću da pripremi večeru. Sada je bila potpuno sigurna da se ona i Jeff Parson dobro slažu.

— Bio je to lijep dan — promrmlja za sebe dok je stajala pokraj ognjišta. U sebi je mislila da je to bio dan poput onih kada je njen otac još bio živ i kada su živjeli na ranču kao dva dobra druga. Bio je zaista lijep dan. Vjerovala je da bi njen otac i Jeff Parson sigurno postali dobri prijatelji. Na žalost, nisu se imali prilike upoznati.

Dok je ona bila zbavljena svojim mislima, Jeff Parson se prao pokraj korita. Pogled mu je lutao naokolo. Još je nosio svoja dva revolvra. Nije ih otpasao ni dok su žigosali goveda.

Mislio je: ta lijepa djevojka, zašto joj ne mogu reći da Tom Bannack nije njen pravi otac? Zašto joj ne mogu reći da sam ja njezin pravi otac? Morao bih joj tada otkriti da...

Prekinuo je slijed misli. Sjetio se svoje borbe s Tomom Bannackom. Bilo je to tamo vani, pred klancem. Tom Bannack mu je rekao:

— Nisi me nikada prestao tražiti, Jeffe?

— Ne, nikada — potvrdio je.

— Preteo si mi ženu koja je ubrzo nakon toga rodila djevojčicu.

— Nisam ti je preteo, Jeffe! Dobrovoljno te je napustila i došla k meni. Nisi joj mogao ili nisi želio obećati da više nećeš biti revolveraš. A ja sam joj to obećanje dao. Nije više željela biti žena revolveraša. Bojala se da ćeš loše završiti. A ja sam je, Jeffe, jako volio. Znala je to. Mogao sam je učiniti sretnijom nego što si ti onda mogao. Sada ćeš me ubiti, zar ne, Jeffe?

— Potegni revolver, Tome Bannack! Potegni ga!

— Učinit ću to jer želim živjeti zbog Ginger!

Tada je Tom Bannack potegao revolver, ali je on, Jeffrey Parson, bio brži.

Da, tako je bilo.

Nije mogao odjahati dalje jer je želio vidjeti što će biti s Ginger. Stoga je prihvatio posao revolveraša kod Big Jima Shermana. Vidio je da je Ginger odlučno uzela konce u svoje ruke i otišla u grad da bi vodila hotel.

Bio je ponosan na svoju kćer koja je nosila ime Toma Bannacka.

A danas je imao priliku da provede s njom jedan sretan dan.

Nakon večere stražario je pred ulazom u klanac. Čuo je da se približava jedan jahač.

Bio je to Jonas Perrit.

Perrit se zapanjio kad ga je zaustavio muški glas. Ipak, sve se brzo objasnilo.

— Ah, to ste vi! — rekao je Jonas Perrit zamišljeno. — Odlazite li odmah kući?

— Budući da ste dojahali sami, Perrite, ostat ću još noćas — odvrati Jeff Parson.

Jonas je neko vrijeme šutke i nepomično sjedio u sedlu.

— Djevojka se zna brinuti za sebe — rekao je grubo. — Ne treba joj zaštitnik, Parson! Želite li se, možda, ovdje ubaciti?

U njegovu se pitanju osjećao prizvuk bijesa i prijetnje. Očito se nije ni najmanje bojao revolveraša.

— Možda bi vam svima koristilo da vam poput dobrog ujaka pomognem — odgovori Jeff Parson.

— A ako vam kažem da se nosite k vratu?

— Nemojte to reći, Jonase Perrite! Nemojte to reći, doktore!

Riječ »doktor« izgovorio je vrlo ironično.

— Ha?! — grubo će Jonas Perrit. Nije se trudio da objasni taj svoj neobični uzvik. Znao je da ga je Parson shvatio!

— Nekada sam mnogo putovao — reče mu Jeff Parson. — Kad sam prije nekoliko godina boravio u San Franciscu, pročitao sam u novinama o liječniku kojemu su oduzeli titulu. Bio je vrlo obrazovan. Doduše,

zvao se drugačije nego vi, Perrite, ali je točno tako izgledao. Nadam se da nemate ništa protiv moje prisutnosti ovdje, Perrite. Ili, možda, ipak...

— Zašto se želite ovdje ubaciti, Parson?

— Ostanite samo pošten i vjeran ortak, Perrite. A ja sam ću se već potruditi da budem od koristi. Iskovao sam dva željeza za žigosanje i ožigosao dvanaestak goveda. Predložiti ćete vašim ortacima da prihvate moju pomoć. Kad prodamo goveda, običnoj kaubojskoj plaći dodat ćete samo malu svotu. Jeste li razumjeli, Perrite?

— Vidjet ćemo — odgovori ovaj. — Već ću ja saznati zašto me ucjenjujete, revolverašu!

Potjera konja i nestane u klanacu. Jeff Parson je ostao na straži.

Tek nakon ponoći došao je Perrit da ga smijeni.

— Govorio sam s Ginger o vama — rekao je. — Očigledno ste kod nje u milosti, kako se to kaže. Ona je svim srcem za to da ostanete s nama. Želio bih samo znati zašto vas toliko cijeni i voli Ginger Bannack. Ta ona vas jedva poznaje! Ako se dobro sjećam, vi ste u ovaj kraj stigli neposredno nakon smrti njenog oca. Jeste li ga, možda, poznavali?

Sigurno je neki vučji instinkt naveo Jonasa Perrita da postavi to pitanje.

Jeff Parson hladno odvrati:

— Ne, nisam ga poznavao!

Otide do svoga konja, popne se u sedlo i odjaše kroz klanac u dolinu.

Jonas Perrit je ostao sam u sjeni stijene klanca. Motrio je

pašnjake koji su bili nalik na uzburkano more. Razmišljao je.

Kakav je čovjek taj Jeff Parson?

Što želi postići time što se ubacio među njih?

Hoće li ga poslije, kad budu prodali goveda i raspolagali citavim bogatstvom, ucjenjivati onim što zna o njemu? Ili postoji neka veza između Jeffa Parsona i Ginger Bannack?

VII

Davis Allison i njegova dva prijatelja stigli su s krdom tek kasno prije podne. Jonas Perrit im je odjahao u susret, obavijestio ih o prisutnosti Jeffa Parsona i pomogao im satjerati stoku. On još mnogo mora učiti da bi poslije na dugom putu do željezničke postaje mogao postati pravi gonič stoke.

Kad su rano po podne potjerali stoku u dolinu, vidjeli su da se sada u oboru nalazi dvanaestak žigosanih goveda. Pogledali su žig i primijetili da je taj posao mogao obaviti samo vješt kaubojski.

Jeff Parson bi im, dakle, mogao biti od velike pomoći. Budući da prije ili poslije moraju unajmiti najmanje dvanaestak goniča stoke, može im samo koristiti pomoćnik koji je zadovoljan običnom plaćom kaubojskom i ne traži nikakav udio.

Promatrali su ga.

I on je njih promatrao. Pri tome se opušteno naslonio na ogradu obora a njegove su ih iskusne oči oštro ispitivale. Odmah su osjetili da je taj mali čovjek vrijedan pažnje. Mislili su na ono što im je Jo-

nas Perrit rekao – da po svojoj prilici postoji neka veza između Jeffa Parsona i Ginger Bannack.

– No dobro – progovori Davis Allison – ako vas baš veseli da nam za običnu kaubojsku plaću i malu nagradu pomognete – mi se slažemo.

Time su prihvatili Jeffa Parsona.

Davis Allison je promatrao ožigosana goveda u oboru.

– Moramo prijaviti žig kod suca – rekao je. – To ćete vi učiniti, Perrite! Odmah odjašite u grad i obavite to.

Jonas Perrit se složi i doda!

– Prije ili poslije trebat će nam jedna kola. Znam gdje bih ih mogao dobiti. Osim toga, treba nam namirnica. Ginger više nema zaliha. Netko bi trebao poći sa mnom. Valjalo bi nabaviti i konje.

– To mogu ja obaviti – umiješa se Jeff Parson. – Kao jednom od Shermanovih momaka, stoji mi na raspolaganju nekoliko konja. Odmah ću odjahati po svoj dio.

Upitno pogleda Davisa Allisona, a ovaj potvrdno kimne glavom.

Tada Allison pogleda Shortyja:

– Odjaši s Docom! I dobro pogledaj kola. Ako nisu sasvim u redu, daj ih dobro popraviti. Trebat će nam za dugo putovanje.

Pošto je to rekao, odvede svoga konja u staju.

Preko puta, na verandi pokraj kuće, pojavi se Ginger. Mahne muškarcima i dovikne im:

– Za deset minuta jelo će biti gotovo!

VIII

Bilo je kasno popodnevno kada su Jonas Perrit i Shorty John Lee stigli u Rosaliju.

Prvo su pregledali kola za koja je kovač tražio pedeset dolara. Shorty je ipak imao još nekoliko zahtjeva. Htio je nove obruče i drugi rezervni kotač. Također je zahtijevao da se u kola zabije nekoliko kuka o koje se uvijek može nešto objesiti.

Kovač je obećao da će sve to zajedno sa svojim pomoćnikom napraviti do ponoći, i to za trideset dolara. Tako je Shortyju ostalo još vremena.

Jonas Perrit već je bio u dućanu naručujući cijeli niz namirnica. Zatim je otišao u svoju malu kuću.

Shorty je prvo otišao u hotel. Ginger Bannack mu je dala nekoliko narudžbi za Rositu i Pabla, meksikanski par koji za nju vodi hotel.

Iako je još bilo rano za večeru, Shorty je dobio prvoklasan obrok. Jako mu je prijalo i pojeo je toliko koliko bi mogla pojesti dvojica odraslih muškaraca.

Kad je završio s jelom, sunce je zašlo. Iz kovačnice se još čulo lupanje čekića. Kovač i njegov pomoćnik stavljali su nove obruče na kotače.

Shorty pogleda duž ulice. U gradiću je bilo vrlo mirno. Gotovo svi stanovnici otišli su hvatati goveda. Jedino se trgovci i kovač nisu zarazili tom groznicom.

Pred salunom je stajao jedan jedini jahači konj.

Shortyju se osušilo grlo. Hladno pivo bi mu sigurno pri-

jalo. Htio je kupiti i cigare. Uputi se prema salunu te gurne pokretna vrata.

Čim je ušao, naleti na dvojicu momaka koji su stajali uza zid s obje strane vrata. Pograbili su ga kao dva divlja bika. Ovoga puta Shorty nije bio dovoljno brz. Nije mu uspelo da se baci natraške kroz vrata. Pogodili su ga teškim udarcima. Posrnuo je prema naprijed, spotaknuo se o nečiju nogu i pao na piljevinom posute daske poda.

Sada su se tek okomili na nj. Bila su trojica. Oduzeli su mu oružje i prebili ga.

Kad su se zadihani digli s poda, Shorty se više nije mogao boriti. Bili su to najžešći udarci koje je u životu primio. Nikad ga nitko prije nije tako strašno prebio.

Promatrali su ga sopćući.

Bili su to ona tri momka koje je on jučer zaskočio i otpremio pješice bez oružja.

Stigli su do grada, kupili novo oružje te unajmili sobu u hotelu da se odmore od napornog pješaćenja.

Tada su vidjeli kako Shorty pristizbe u grad s Jonasom Perritom.

— To je bilo kao naručeno, zar ne? — upita jedan od njih Shortyja, koji je još ležao na podu. — Tako se brzo ponekad mijenja sreća. Na nju se čovjek ne može osloniti u životu!

— Da, to je dobra misao — proštenje Shorty i polako sjedne. Okružili su ga, a barmen iz šanka nije se htio miješati, već je promatrao što se zbiva. Predobro je poznavao bandu kojoj su pripadala ta trojica. Nije želio imati nepri-

lika. Nema više Big Jima Shermana koji je svojom velikom momčadi održavao red u okrugu. Shermanova se momčad raspala. Neki su krenuli u potragu za govedima a neki su napustili kraj zajedno sa svojim konjima da ih negdje dobro prodaju.

Sve se promijenilo u ovom kraju. Barmen se zato držao strogo po strani.

— Zaista možete biti ponosni na sebe — uzdahne Shorty. — Zajedno imate oko dvije stotine i pedeset kilograma, a ja samo šezdeset i pet. I vi ste zajedno nasrnuli na mene. To je nešto! Ne biste li pokušali svaki posebno?

— Ovaj otrovni patuljak još je zloban — primijeti jedan od trojice.

Nogom udari Shortyja u rame, a Shorty je još bio toliko slab da je opet pao na leđa. Ova su ga trojica tako grubo i neljudski izudarala da je po cijelom tijelu osjećao jake bolove.

Buljili su u njega. Toliko su snage potrošili da ga izudaraju da su još teško disali.

Nisu više imali volje da ga dalje tuku. U sebi su se, možda, i sramili. Njihova divlja čud mogla se sada primiriti. Ipak, još nisu zadovoljni. Moraju još propješačiti dvadeset i pet milja, a noge su im pune žuljeva i još dugo neće moći obući čizme.

— Nismo još gotovi s njime — reče jedan. — Ne možemo ga pustiti tek tako, s malo batina!

— Ne! — jednoglasno potvrde druga dvojica.

Odjednom se jedan od njih počne podmuklo smijati, a zatim šapne nekoliko riječi drugoj dvojici.

Ta se dvojica žurno udalje. Treći je budno čuvao Shortyja. Shortyjeve nevolje još nisu došle kraju. Kad je htio ustati, momak mu dobaci:

— Samo ostani sjediti, mali! Ostani lijepo sjediti kao žaba! Dobit ćeš od nas još jednu uspomenu!

Shorty posluša. Već su ga namrtvo isprebijali. Sve ga boli. Po cijelom tijelu osjećao jake bolove. Ne bi više mogao izići nakraj ni s ovim jednim momkom.

Jedan od one dvojice se vratio noseći dva zardala lonca za marmeladu.

— Izuj čizme, ridoglavil! — reče ovaj.

Shorty ga posluša, iako je preko volje skidao čizme. Podigli su ga uvis i primorali da stavi po jednu nogu u svaki lonac. Nije se ni pokušao usprotiviti. Premda naprasit i smion, sada se pokori bez riječi. Predobro je znao da bi ga još jednom prebili.

Još nije shvatio čemu će poslužiti ti lonci.

Ali uskoro je to saznao.

Barmenu su zapovjedili da donese vođe. Šutke je poslušao. Zatim su je ulili u lonce u kojima je Shorty stajao. Shortyjeve su čarape bile pune rupa.

Pitao se što je sada na redu. Ti grubi momci neće se zadovoljiti da mu samo smoče noge.

Ubrzo je shvatio što namjeravaju. Ušao je treći momak noseći pred sobom veliku limenu kantu koja je bila čvrsto zatvor-

ena da ne prodre vlaga. Na kanti je bila napisana samo jedna riječ: »Gips!«

Shortyju je sada bilo sve jasno: žele mu zagipsati noge u loncima! Imat će tada skvrčena stopala.

Osjećat će se kao da ima dva teška utega na nogama.

— Vi ništarije! — uzvikne Shorty.

— Samo pisni još jednu jedinu riječ! — zgrabi ga jedan od njih i stavi mu pesnicu pod nos.

Shorty radije zašuti.

Dalje se sve brzo odvijalo. Stalno su se smijali i veselili svojoj šali. Shorty je, pak, u mislima proklinjao što u ovom malom gradu dućan ima dovoljno gipsa u skladištu.

— Sada moraš pješačiti — rekli su mu. — Izići ćeš kroz stražnja vrata, mali, a mi ćemo te dio puta pratiti. I mi još moramo velik dio puta propješačiti. Kako ti se svida naša šaljiva osveta?

Shorty se već malo bolje osjećao. Bolovi u tijelu malo su popustili a i krv iz nosa nije mu više tekla. Donekle se ipak oporavio od batina.

Shorty se pokušao kiselo naceriti te protisne kroza zube:

— Nije loša, momci, doista nije loša!

Nije ni prijetio ni proklinjao. Nije imalo smisla. Ta tri probisvijeta još bi se više veselila.

Kad je počeo hodati, morao se i barmen nasmijati, premda se cijelo vrijeme držao po strani, iako su mu momci s gipsom i vodom gadno uništili pod.

Shorty je hodao s velikom mukom, i svaki put kad bi se

koji lonac pomaknuo, čulo se škripanje. Vrlo je sporo napredovao. Morao je preko dvorišta kući do puta koji vodi iz grada.

Pratili su ga još četvrt milje izvan grada. Tu mu je svaki još jednom opalio udarac u stražnjio dio tijela, zatim su ga promatrali kako se mukotrpno udaljava. U međuvremenu se smračilo. Mogli su vidjeti samo njegov obris, a onda je i on nestao.

Neko su vrijeme još čuli samo škripanje limenki.

Jedan od njih primijeti:

— Stvarno je tvrdokoran taj momak. Nije psovao niti nam je prijetio. Hodat će s takvim skvrčenim nogama dok ne nade pogodno kamenje kojim će razbiti gips. Sretnemo li ga još jednom, mislim da će pucati.

IX

Sat iza ponoći stigao je Jonas Perrit s kolima. Otraga je privezao osedlane konje a kola je natovarao hrpom potrebnih stvari. Potrošio je gotovo cijelu svoju uštedevinu.

Zaustavio je kola i pogledao Shortyja koji je čučao pokraj puta.

— Već mi je barmen rekao — ogorčeno mu se obrāti. — Čini se da baš i nisi tako dobar, Shorty! Htio bi dobiti petinu goveda koje zajedno namjeravamo sakupiti i prodati, a dopuštaš da te trojica drugorazrednih revolveraša udese kao kakvog žutokljunca. Ti...

— Dobro, dobro, Doc! Prestanite! prekine ga Shorty oštro. Glas mu je odavao da je vrlo loše raspoložen.

Nekoliko je trenutaka Jonas Perrit šutke sjedio na kolima.

Očito je razmišljao o nemilom događaju i pokušavao naći način da udobrovolji Shortyja.

Zatim side s kola i otvori kutiju za alat. Izvadi čekić i oštro dlijeto.

Klekne pokraj Shortyja i počne razbijati gips oko njegovih nogu.

Obojica su šutjela.

Tek kad su bili gotovi i kad se Shorty popeo u sedlo, Jonas Perrit mu se obrati:

— Barmen mi je dao tvoj revolver. Naći ćeš ga u torbi na sedlu. I nije potrebno da još jednom svraćaš u grad!

Ona trojica više nisu tamo. Netko im je davao konje pa su odjahali.

Jonas se popne na kola i potjera konje. Shorty je ostao otraga. Slijedio je kola na malom odstojanju.

Shorty se pitao gdje li je samo Doc pronašao dvije životinje koje su vukle kola. Bile su to dvije mazge. Mora da ga je poslužila sreća, jer otkako je počelo hvatanje goveda, u Rosaliji je teško bilo dobiti životinje za vuču ili jahanje.

Put je sada vodio duž male šume. Shorty iznenada začuje oštar uzvik Jonasa Perrita i kao odgovor nekoliko pucnjeva. Ispod drveća zasnijetlili su odbljesci metaka.

Bilo je očito da je to zasjeda. Nekome su zapela za oko kola s tovarom namirnica, ili nekome nije odgovaralo što su Ginger Bannack i njeni ortaci tako uspješni.

Lov na goveda stupio je sada u novu fazu.

Eto, već je došlo do pucnjave i vjerojatno će posljednje sabiranje stoke biti prilično krvavo.

Shorty je po bljesku iz oružja prepoznao gdje su se protivnici sakrili. Skrene s puta i odjaše nasuprot šume. Ostavi konja pa zatim izvadi oružje iz pretinca na sedlu. Osjetio je prkosno zadovoljstvo što je tako daleko zaostao za kolima.

Kad je mislio da se dovoljno približio, zakloni se za jedno drvo i pričekaj. Mogao je raspoznati obrise kola. Obje mazge ležale su na tlu, po svoj prilici — ubijene. Jonasa Perrita nije vidio.

Prošla je jedna minuta. Tada su iz šume izjahala četvorica jahača. Jedan od njih oštro dovikne:

— Perrite, ako ste još živi, radije se predajte! Nemate nikakve mogućnosti da se izvućete!

Perrit nije odgovorio. Ali kad su se četvorica jahača približila, oglasi se revolver ispod kola.

Dakle Perrit je još živ! I još puca!

Shorty je to shvatio kao znak da krene u akciju. Perrit se sigurno nada da je Shorty u međuvremenu duž ruba šume uspio zaobići četvoricu napadača.

Tako je stvarno i bilo. Shorty je počeo gadati iz puške. Već prvi hitac bio je pun pogodak. Jedan je jahač pao iz sedla. Drugi je klonuo prema naprijed i posljednjom se snagom držao za vrat konja.

Treći se jahač, pogoden, zanjihao ali se još uspijevao odr-

žati u sedlu.

Uskoro je sve bilo gotovo. Samo je jedan od četiri napadača prošao bez ozljeda. Dvojica su ranjena, a jedan je ležao na zemlji između Shortyja i kola. Konj je ostao stajati blizu njega, a uzde su visile do zemlje. Dobri kaubojski konji naučeni su da ostanu na mjestu čim uzde padnu na tlo, jer u divljoj preriji kauboj vrlo često ne može pronaći ništa za što bi mogao privezati konja.

Shorty je lagano koračao prema naprijed. U lijevoj je ruci nosio pušku a u desnoj napeti revolver.

S druge se strane približavao Jonas Perrit. Mirno je doviknuo:

– To sam ja, Shorty!

– U redu, Doc – dovikne Shorty. Sreli su se pokraj čovjeka koji je beživotno ležao u travi.

Shorty zapali šibicu. Pri svjetlu malog plamena mogao je odmah prepoznati mrtvacu. Bio je to jedan od momaka koji su ga istukli u salunu i zagipsali mu stopala.

Ti su revolveraši čekali konje u Rosaliji. Tamo su primijetili da je Jonas Perrit natovarao na kola razne potrepštine i krenuo van grada. Kada im je četvrti čovjek doveo konje, odlučili su da napadnu Doca.

A sada prvi mrtvac leži u travi.

Shortyjeve je zlovolje nestalo.

Posljednje sabiranje stoke stajat će još mnoge ljude života, mislio je. Da li je stvarno Big Jim Sherman htio na taj način uništiti bandu Lareda Glendalea i njemu sličnih? Vjerojatno je takvo sto namjera-

vao kad je svojih dvadeset ti-
suća goveda prepustio sva-
kome tko ih može uloviti.

X

Naredni su dani protekli mirno. Muškarci su vrlo malo spavali. Neprekidno su bili u sedlu, sabirali goveda i tjerovali ih u dolinu Ginger Bannack. Katkad su bili odsutni po dva-tri dana. Tada bi se vraćali s većim krdima.

Međutim, Ginger Bannack više nije bila sama. Jeff Parson – koji je doveo dva tuceta konja, tj. svoj udio sa Shermanranča – bio je stalno pokraj nje.

Kad su god imali vremena, žigosali bi goveda.

Usprkos teškom radu, bilo je to sretno i lijepo razdoblje za oboje. Ginger se ponekad činilo da su se vratili dani kada je zajedno s ocem živjela na ranču, kad su ona i otac bili dobri prijatelji.

Jeff Parson je stražario na ulazu u klanac.

Kad je u suton umirućeg dana još jednom pogledao u daljinu, vidio je kako se približava krdo.

Na čelu je jahao Doc. Oko čela imao je zavezan povelju.

– Što se dogodilo? – upita ga Jeff Parson.

– Ah, morali smo se zbog tih goveda boriti s nekoliko momaka iz bande Lareda Glendalea – umorno odvrati Jonas Perrit. Jašući u klanac, dovikne još Jeffu Parsonu:

– Naišli smo na krdo kod jednog malog jezera. Istovremeno su došli i jahači iz bande Lareda Glendalea. Zatražili su da im predamo krdo. Davis Al-

lison je predložio da ga podijelimo ali su oni odlučno odbili i započeli borbu. Uzvratili smo im tom mjerom i dobili goveda. To nam je dosad najveće krdo. Shorty i Curly tjerali su goveda kroz klanac.

Davis Allison se zaustavio pokraj Jeffa Parsona i zapitao ga:

– Je li vam već Doc ispričao?

– Da – potvrdi Jeff.

– Sada smo već drugi put porazili jahače Lareda Glendalea – rekao je Davis Allison.

– Ubili smo im i jednog čovjeka. Odsad moramo računati da će nas napasti. Na pašnjacima je sve manje i manje stoke. Može se još naći samo na napajalištima. A tamo sad vrebaju svi lovci na goveda. Banda Lareda Glendalea već je otpremila cijelo mnoštvo lovaca goveda na drugi svijet. Bilo je mnogo mrtvih, a protilo se i mnogo krvi. Oduzimati su stoku malim grupicama lovaca na goveda. Sabiranje stoke ulazi u novu fazu: počela je borba za goveda! Uбудuće ćemo se morati boriti za svako govedo, a sve više ćemo se sukobljavati s Laredom Glendaleom i njegovim jahačima. Veliki dvoboj za goveda odigrat će se između njega i nas. Za cijelog svog života Big Jim Sherman nije mogao dokrajčiti Lareda Glendalea, i to mu do smrti nije dalo mira. Nadam se da će nama uspjeti ono što nije uspjelo Big Jimu Shermanu.

Spremao se da odjaše, ali ga Jeff Parson zadržao.

– Ne biste li radije sve to napustili? – upita mirno.

Skoči sa stijene i približi se Davisu Allisonu i nastavi: – Već tri tjedna sabirete stoku. S današnjim krdom imate oko pet tisuća goveda u dolini. Od dvadeset tisuća goveda, koliko je ostavio Big Jim Sherman, osigurali ste sebi lavlju dio. Ako želite još veći, morat ćete se boriti s bandom Lareda Glendalea, znači – morat ćete prolijevati krv i ubijati. Isplati li se to?

Davis Allison nije ništa odgovorio. Neko je vrijeme šutke sjedio u sedlu i buljio u tamni klanac.

Zatim bez riječi podbode konja.

XI

Davis je ozbiljno shvatio riječi starog revolveraša, ali je pri glasanju da li da napuste posao ili ne – samo Ginger stala na njegovu stranu.

U iduća četiri dana uspjeli su sakupiti i u dolinu satjerati još oko tisuću goveda.

Petoga dana oni opet odjašu u brda, sigurni da tamo još ima povećih krda goveda. Budući da je proteklih dana bilo vrlo vruće, vjerojatno su se goveda okupila oko vode.

Kasno poslije podne stigli su dovoljno daleko. Raspodijelili su se. Posvuda su nailazili na manje grupe goveda. Tjerali su ih pred sobom i sve češće gubili jedan drugoga iz vida.

Shorty je pred sobom tjerio sedam goveda. Slijeva mu je bio Davis Allison. Tu i tamo domahivali bi jedan drugome, a zatim bi ih opet odvojilo planinsko bilo. Shorty je sa svojih sedam goveda morao zaokrenuti daleko na istok. Predio

između dva brda lagano je prelazio u dolinu. Dolje je malo jezero, drveće, grmlje i – goveda.

Shorty je pustio svoju stoku da se napoji na jezeru. Promotrio je ostale životinje i zaključio da će ih biti poprilično teško istjerati iz grmlja.

Baš kad je htio početi, čuo je topot kopita. Ponadao se da je to Davis Allison koji ga slijedi. Stoga se i nije okrenuo, već samo dobaci:

– Pogledaj, Dave! Tu još ima dva tuceta tih rogatih vragova! Odjaši zdesna! Istjerat ćemo ih iz grmlja i potjerati drugom obalom jezera!

Kako nije dobio odgovor, okrene se. Trebao mu je djelić sekunde da uvidi opasnost. Potjera konja natraške i izvadi revolver.

On je opet bio brz, vrlo brz.

Ali ovaj put nije imao posla s drugorazrednim revolverašima. To je bio Ole Jacks, jedan od dvaju poručnika Lareda Glendalea.

XII

Davis Allison je slabo čuo dva hica. Smjesta krene preko brda na drugu stranu. No uspon je bio vrlo strm i dva je puta morao sjahati s konja. S vrha brda pogleda u dolinu. Vidio je Shortyja kako leži na zemlji pokraj vode.

Jedan je jahač upravo zamaкнуo između brda.

Davis Allison je vjerovao da je to Ole Jacks, mlad, a ipak vrlo opasan revolveraš koji je svojedobno bio u grupi Lareda Glendalea.

Kad je Davis stigao do Shortyja, on otvori oči. Lice mu je

bilo nekako usko i naboranije nego inače. Koža pod njegovim brojnim pjegama bila je blijedosiva. Njegove ljubičastoplave oči razrogačene su i zapanjene kao oči djeteta.

– Moram umrijeti – muklo progovori. – Oh, da sam barem glasao za tvoj prijedlog, Dave! Kakva sam budala bio! I kad Curly stigne, reci mu da mora prestati. Inače...

Dalje nije mogao. Rukom je potražio Davisovu ruku. Blago je stisne. Pogled mu postane ozbiljan i žalostan, a zatim sklopi oči i klone.

XIII

Pola sata kasnije Curly je saznao za Shortyjevu smrt. Davis je uvio Shortyja u pokrivač i prebacio ga preko konja. Odjahao je do Curlyja i Jonasa Perrita, koji su u međuvremenu sakupili krdo od kojih pedesetak goveda.

Isprva se činilo da Curly ne vjeruje. Nije se mogao pomiriti s činjenicom da je Shorty mrtav. Buljio je u nevelik smotak na Shortyjevu konju, iz kojeg su visile dvije Shortyjeve čizme. Curly nešto promrmlja, zatim podigne ruku i prijede njome preko ožnojenog čela.

– Tko je to učinio? – upita on bijesno.

– Čuj me, Curly, budalo! – obrati mu se gorko Davis Allison. – Nije riječ o tome tko je to učinio. Do toga je došlo jer nismo htjeli prestati. Da smo se odrekli tih nekoliko goveda, Shorty bi još bio živ. O tome se radi! A posljednje su mu riječi bile da ti moraš napustiti ovaj posao, Curly! Jesi li razumio? Moramo prestati! On više nije

mogao birati, ali mi možemo!

Curly opet zamumlja i prijede rukom preko oznojenog čela. Oči su mu bijesno sjale.

— Tko je to učinio? — upita opet s mržnjom u glasu.

Davis je shvatio da Curly sebi ne može drugačije pomoći. Bio je duboko pogođen i osjećao se krivim. Sebi drukčije nije mogao pomoći nego da pita tko je ubio Shortyja. A kada to sazna, odjurit će kao bijesan i razdražen bik.

Jonas Parrit pljune i reče promuklo:

— Ovo je okrutna igra!

— To se može dogoditi svakome od nas. Prije Shortyja desilo se to već nekolicini. Želite li doista odustati?

— Ja ne — grubo će Curly.

— Ja ne, Doc! Ubili su Shortyja. Sada idemo, makar do pakla i natrag! Dave, tko ga je ubio? Tko je to učinio?

Davis je razmišljao. Nije imalo smisla da taj Curlyju ubojičino ime. Ionako bi ovaj slijedio trag. Zato je rekao:

— Bio je to Ole Jacks. Vidio sam ga kako se udaljava.

Curly zine u čudu:

— Nisi ga slijedio!? Nisi ga zaskočio i ubio!? Bojiš li se ti Davise?

Davis Allison prešuti odgovor na to uvredljivo pitanje. Sažalno je promatrao Curlyja.

— Sve više tonemo u tom lovu na goveda, Curly — reče.

— Nećemo više moći prekinuti sukob dok ne poubijamo sve protivnike. Curly, mi smo prijatelji! Molim te da ne misliš više na osvetu. Odustanimo od daljeg lova na goveda. Dovoljno smo stoke sakupili. Dosta je bilo, Curly, čuješ li me?

Curly poput medvjeda zatrese glavom.

— Ti i Ginger ste protiv mene i Doca — odvрати. — Uzmite vaš dio i pola Shortyjeva dijela. A onda odlazite! Doc i ja ćemo nastaviti. I mi možemo skupiti jaku bandu kao Laredo Glendale. I mi ćemo...

Zastane i odmahne bijesno rukom.

— Ah, pa što ja tu pričam! — prekine žestoko. — Moramo uhvatiti Shortyjevog ubojicu! To je važnije!

Htio je odjahati, ali Davis Allison okrene konja i prepriječi mu put.

— Stani, Curly. Još dvije stvari!

— Samo brzo! Oh, samo brzo izgovori što hoćeš! — promrmlja ljutito Curly.

— Shorty nije ubijen — reče mu Davis Allison. — Curly, tu griješiš! Bio je to dvoboj. Čuo sam dva hica jedan za drugim. Shorty je mogao potegnuti kolt i pucati, ali nije bio dovoljno brz.

— A tako, ti si na strani Olea Jacksa!? — začudeno će Curly Monk.

— On je revolveraš i natjerao je Shortyja na dvoboj — potvrdi Davis. — To su činjenice. Nije ga ubio s leđa.

— To ne bih ni ja uradio — primijeti Curly. — Makni mi se s puta, prijatelju Davise!

— Ne — odvрати on. — Ako se treba tražiti od Olea Jacksa zadovoljštinu, ja, prvi imam pravo na to. Ja sam jahao zajedno sa Shortyjem i pustio Olea Jacksa da odjaše jer mi je bilo važnije da se pobrinem za Shortyja i da ga dovedem do

vas. I prije nego što te pustim da slijediš Olea Jacksa, učinit ću to osobno. Nisam siguran da Ole Jacks neće i tebe ubiti. Shorty je bio brži od tebe na revolveru, a svejedno nije bio dorastao Oleu Jacksu. Radije odvedite Shortyja do doline Ginger Bannack. To mu je u posljednje vrijeme bio dom.

Nakon tih riječi okrene konja i odjaše.

Curly i Jonas Perrit gledali su za njim.

— Naći će ga i ubiti — promuklo će Curly dršćući cijelim tijelom. — Njega nitko ne može pobijediti. Davis bi mogao i sa cijelom bandom nakraj. Osvećit će Shortyja!

— Ali on na to drukčije gleda — promrmlja Jonas Per-rit.

Curly ga je netremice promatrao.

— On i može drukčije gledati — oštro će on Jonasu. — Davis nije kriv za Shortyjevu smrt. Ja sam krivac jer sam glasao da nastavimo s ovim poslom.

— I sada? — upita Doc.

— Sada? Kad Davis uhvati Olea Jacksa, Laredo, Glendale će započeti otvoreni rat. Mi ćemo mu uzvratiti. Borit ćemo se s njime za sva goveda — naša i njegova!

— I pobijedit ćemo! — zaključio Jonas Perrit. — Ja bih mogao dovesti još nekoliko čvrstih momaka. Svaki za sebe nije ne znam kakav borac, ali u grupi su jaki. A nama treba takva grupa! Curly, mislim da će uskoro sva goveda koja je Big Jim Sherman ostavio biti naša.

Pri posljednjim riječima zakrijesiše mu se oči.

Curly odmahne glavom.

— Sasvim mi je svejedno — progovori. — Želim samo da uništimo cijelu tu bandu!

XIV

Davisu Allisonu trebalo je samo nekoliko minuta da otkrije kako Jacksov trag vodi u Rosaliju.

Osjećao je duboku ogorčenost i potištenost jer je jahao po tragu da bi ubio jednog čovjeka.

Da to nije on učinio, sada bi Curly slijedio ovaj trag. Ali Curly nema protiv Olea Jacksa nikakvih šansi. Curly je vrlo jak i prilično brz na revolveru. Ipak, nije tako brz kao što je bio Shorty. A Shorty je bio pre-
spor za Olea Jacksa. Curly bi vjerojatno stradao kao i Shorty.

Dakle morao je odjahati on, Davis Allison.

Već je poslije podne. U posljednje je vrijeme po danu bilo vruće, a tokom noći sparno. Sada se spremala oluja. Dolažila je s istoka. Davis je vidio tamne oblake nad gradom a u daljini je sijevalo i čula se grmljavina.

Dojahao je do grada. Kod jednog blagog brežuljka zaustavi se ispod dva stabla. Odavde je mogao dobro vidjeti glavnu ulicu. Pred salunom je stajalo nekoliko konja. Iako je udaljenost bila velika, vjerovao je da među životinjama razaznaje i Jacksova kulaša.

Po svoj prilici, Jacks je u salunu.

U gradu je bilo mirno, premda je u međuvremenu

mного ljudi napustilo lov na goveda i vratilo se u nj.

Davis Allison je znao da je ovaj mali gradić potpuno u rukama Lareda Glendalea i njegove bande, kao što je nekad bio vlasništvo Big Jima Shermana.

A stari sudac Bill Mervons morao je to strpljivo podnositi, osim ako ne nađe ljude koje bi mogao postaviti za šerifa i upravitelja sudbenog okruga.

Davis Allison pogleda nebo. Jasno se vidio kišni zid. Teški su se oblaci nadvili nad grad.

Davis Allison ujaše u grad. Kiša je tutnjala po njegovu šeširu i kabanici. Činilo se da konju prija to iznenadno kupanje jer nije pokazivao znakove uznemirenosti i spremno se pokoravao pritisku Davisovih bedara.

Munje su sijevale i gromovi pucali kao da je netko ispalio tisuću hitaca...

Davis Allison stigne do saluna.

Ostavi svoga konja pored Jacksova kulaša. Na drvenom nogostupu, pod strehom, skinе kabanicu i objesi je o čavao pokraj vrata saluna.

Nošena vjetrom, kiša je prodirala pod strehu i smočila Davisu noge. Čizme su mu bile pune vode, ali on se nije na to obazirao.

Glavno da je njegov revolver suh. Ljevicu je obrisao o košulju da može brzo potegnuti kolt.

Zatim gurne pokretna vrata i ude u salun dugim, gipkim korakom. A onda stane u stranu. Stajao je sada pokraj vrata, ledima oslonjen uza zid.

Ole Jack je tu. Stoji za šan-

kom i upravo pripaljuje cigaru.

I Laredo Glendale i Pice Lamm također su ovdje. Sjede za okruglim stolom pokraj šanka a pred njima leži komad papira. Vjerojatno bilježe broj ulovljenih goveda. Znači vode točno knjigovodstvo.

Sada se sva trojica okreću prema Davisu Allisonu.

U salunu je bilo još nekoliko ljudi. I oni pogledaše Davisa.

A barmen se iza šanka polako stao povlačiti u stranu da ne postane meta kojem zalutalom metku. Udaljio se i od stražnjih vrata. Iznenada i svi prisutni brzo pogledaše stražnja vrata — nitko nije vjerovao da je Davis Allison došao sam. Svi su čekali da još netko upadne kroz stražnja vrata.

Odjednom se Ole Jacks promuklo nasmije:

— Nisam vjerovao da ćete doći po ovom nevremenu, Allison. Vi ste Davis Allison, zar ne?

Davis šutke potvrdi glavom.

— Jacks, vi ste ubili Shortyja — reče.

Revolveraš ga leđeno pogleda. U salunu je bilo poprilično mračno i Davis nije mogao vidjeti izraz Jacksovih očiju. Jedino ga je čuo kako govori:

— To se već dugo očekivalo, nije li tako? Stoji li Curly možda iza stražnjih vrata i čeka na ugovoreni znak?

— Pogledajte sami pa ćete se uvjeriti — odvrati Davis Allison i primakne se još tri koraka.

Laredo Glendale i Pice Lamm ustanu od stola. Laredo uzmakne desno prema zidu a

zatim se oštro obrati Piceu Lamm.

– Pice, provjeri da li taj bik vreba iza vrata!

– Možda još nije stigao ovamo jer je išao duljim putem – promrmlja Pice približivši se vratima.

Davis Allison nije gledao Picea Lamma i Glendalea, već Olea Jacksa jer je on taj koji bi se morao braniti. Sve što će se dalje odigrati – mora započeti Ole Jacks.

– Nema nikoga iza stražnjih vrata. Došao sam sâm – reče Davis mirno.

– Laže! – oštro poviče Laredo Glendale.

Pice Lamm potegne revolver i ispali nekoliko hitaca u stražnja vrata. Nadao se da će meci probiti drvo i pogoditi čovjeka koji tamo vreba.

Ole Jacks potegne revolver kao da je oštar povik Lareda Glendalea bila naredba. Možda bi dostajao i samo ton Glendaleova glasa da ga pokrene u akciju.

Potegao je revolver izuzetno brzo. Nikada prije Davis Allison nije vidio nekoga da tako brzo poteže revolver.

Ipak ga je pobijedio. Iako se djelić sekunde kasnije mašio za revolver, uspio ga je prije izvući i prvi zapucati.

Pogodio je Olea Jacksa i istovremeno se bacio ulijevo, u prostor između stolaca i stolova. Laredo Glendale dva je puta pucao u njega, ali su meci samo okrznuili Davisovo odijelo.

Vjerojatno je imao i sreću da ga meci nisu pogodili. No on se također brzo pomicao pa ga

Laredo Glendale nije mogao pogoditi.

A Davis ga je ipak pogodio drugim hicem, ciljajući ispod stola preko dvaju naslona stolaca.

Pice Lamm je ispustio prodoran krik i počeo pucati prije negoli je uopće mogao razaznati gdje je Davis.

Kad se okrenuo, Ole Jacks je već ležao na podu a Laredo Glendale, pogođen i nesposoban za daljnju borbu, ledima naslonjen na žid, lagano je klizio prema podu.

Pice Lamm opet prodorno krikne. Skoči natraške, opalivši nekoliko metarak u Davisu, koji se uspravio iza stola koji ga je štitio. Metak prošiša pokraj Allisonove glave. Samo je refleksni pokret spasio Davisu. Svojim brzim hicem Allison je opet imao sreću. Pogodio je protivnika.

Borba je završila. Gotovo je nevjerojatno kako je Teksasain brzo i točno gađao.

Promatrači se još nisu miicali. Samo su buljili, ne vjerujući u ono što su vidjeli očima.

Ipak, bila je istina: sam samcat Davis Allison se obračunao s Laredom Glendaleom i njegova dva revolveraša.

To im se još i sada činilo nemogućim – gotovo kao čudo! Ali bilo je tako. Taj Teksasain Davis Allison doista je velik, jedan od najvećih. Svakako, imao je i sreće! Njegova tri protivnika morali su biti osobito brzi. Možda su ga mogli pogoditi drugim hicem. Ipak, njega je stigao ispaliti samo Laredo Glendale, koji je dva puta zaredom opalio.

– Do vraga! – oglasi se

netko promuklo i krožà zube.

— Što je? — upta drugi glas.

— To je Big Jim Sherman dobro smislio! — primijeti treći muškarac. — Ostavio je svoja goveda kao nagradu. I to je sada posredno pogodilo njegova starog neprijatelja Lareda.

Davis Allison je čuo razgovor. Gledao je uokolo.

Jedan od muškaraca primijeti:

— Sada će se raspasti Glendaleova banda. Oni su ovom gradu i ovom kraju učinili veliku uslugu. Na neki način, utjecali su na budućnost grada. Sada može brže nastupiti novo doba.

Davis pogleda govornika. Pogled mu je bio pun ogorčenosti i — prezira. Promrmlja:

— Čuo sam da ste niz godina živjeli u sjeni Big Jima Shermana i da vas je sve uspio sebi podrediti. Samo pazite da se nakon Big Jima Shermana i Lareda Glendalea ne pojavi netko treći tko bi mogao postati gazda u ovom kraju i izdavati vam naredenja.

Zatim izide. Pljusak se smirio i padala je blaga ali uporna kiša.

XV

Bila je već kasna noć kad je po kiši stigao do klanca.

Jeff Parson ga pozove. No još je netko bio tamo s njime. Bila je to Ginger. Izišla je iz zaklona u stijeni i prišla njegovu konju. Obujmila mu je koljeno.

— Davise! — prošaptala je tiho.

Premda je izgovorila samo njegovo ime, time mu je na

svoj način rekla više no što bi tisuću riječi moglo izraziti. Čekala ga je ovdje cijelu noć.

— Što se dogodilo? — Upita Jeff Parson.

— Obračunao sam s njima u salunu — s Laredom Glendaleom, Oleom Jacksonom i Piceom Lammom. Glendaleova banda više ne postoji.

Glas mu je bio pun ogorčenosti, ali čvrst.

Jeff Parson zašuti, ali Ginger poluglasno vikne:

— Oh, Davise, pa onda je pravo čudo da si uopće živ! Mogla sam ovdje zauvijek uzaludno čekati. Davise, što si učinio?

— Spasio je Curlyju život — gorko će Jeff Parson. — Cijeloj je zemlji učinio uslugu. On je čovjek kojega je Big Jim Sherman stalno čekao. Ja sam ga u tome razočarao.

— Dosta o tome! — prekine ga Davis. Sagne se u stranu i podigne Ginger k sebi u sedlo. Zatim zajedno s njome odjaše u klanac.

Naslonila se na njegove grudi, a on je poželio da može tisuću milja s njome tako jahati. Njegova ogorčenost i zlovolja polako su nestajale. Opet se veselio što je živ.

— Podi spavati, djevojko — rekao joj je. — Drago mi je da si me čekala. Više nećemo loviti goveda. Nisam se s ona tri revolveraša borio zato da bismo sada mogli pohvatati sva goveda nekadašnjeg Sherman-ranča.

— Da, Davise — odgovori ona i polako pode prema kući.

On se pobrine za konja, a zatim ode spavati u ambar.

Curly i Perrit bili su budni. Čuli su ga kako dolazi. Curly upali svjetiljku u staji.

— Hej, već si se vratio!? — on će nepovjerljivo. Čučao je na hrpi slame. Na sebi je imao samo crveno vojničko rublje koje je jednom zgodom jeftino kupio.

— Jesi li odustao od lova? Treba li da ja sada odjašem i pronadem Olea Jacksa?

— Ne — odvratila Davis i oslobodi se mokre odjeće.

— Pronašao sam Olea Jacksa u salunu u Rosaliji. S njim su bili Laredo Glendale i Pice Lamm.

Nakon tih riječi Davis se gol umota u pokrivač i ispurži na slami.

— Zagasi svjetiljku, Curly! — reče. — Htio bih spavati. Dosta mi je bilo za danas. Pusti me na miru. Kad pokopamo Shortyja i ožigošemo goveda ovdje u dolini, otputovat ćemo.

— Hej! — umiješa se Jonas Perrit. — U salunu ti si naišao na Olea Jacksa, Picea Lamma i Lareda Glendalea!? Dobro! I što se onda dogodilo? Jesu li svi zajedno bili prejaki za tebe?

— Borio sam se s njima — promrmlja Davis umorno. — Drugo nemam što reći! Možda su Glendale i Lamm još na životu, ali će im trebati mnogo vremena da opet stanu na noge.

Curly je sjedio nepokretno i ukočeno, kao čovjek kojega su čekićem lupili po glavi pa su mu misli zbrkane i mučne.

Ali Jonas Perrit poskoči.

— Hura! Pa to nije moguće! Ipak, ako ti kažeš, mora da je tako! Ti sigurno ne bi... Glenda-

leova je banda ostala bez vode! Ona će se raspasti! Možemo sada sakupiti još jedno poveće krdo. Imamo priliku da ugrabimo lavlji dio Shermanove ostavštine. Petnaest tisuća grla stoke možemo...

— Ne! — mirno ga prekine Davis. Pridigne se i sjedne. — S lovom na goveda je gotovo! Nisam se s Glendaleom i njegovim ortacima borio da bismo sada mogli prigrabiti sva goveda. Borio sam se da Curlyju spasim život. Imamo dovoljno stoke. Doc, ti si nadglasan! Čak iako je Curly na tvojoj strani, nadglasan si. I Shorty je prije smrti shvatio da moramo prestati. Njegov se glas još računa. Ja želim da se njegov glas računa. Ima pravo na to!

— Sigurno — potvrdi Curly.

— Shortyjeva se glas računa. I moj! Ja sam sada na tvojoj strani, Davise! Doc, nadglasan si sa četiri glasa prema jednom.

Jonas Perrit nije ništa rekao. Legao je.

Curly ugasi svjetiljku.

XVI

Shortyja su pokopali pokraj čovjeka kojega je Ginger Banack smatrala svojim ocem i čije je ime nosila.

Jeff Parson stajao je u pozadini i promatrao muškarce i djevojku.

Posebnu je pažnju obratio na Doca.

Učinilo mu se da opaža promjenu na tom čudnom čovjeku. Svaki put kad bi ovaj promatrao Davis Allisona, oči bi mu neobično sjale. Njegov bi izraz lica tada postao napet, čak previše napet. Iz njega bi

izviralo nešto što je samo iskus-
san čovjek poput Jeffa Par-
sona mogao osjetiti. Jeff je
uistinu bio vrlo iskusan, a
znao je iz prikrajka motriti što
se događa pa bi onda donosio
zaključak.

Bio je gotovo potpuno sigu-
ran da je Jonas Perrit postao
neprijatelj Davisa Allisona od
trenutka kad su ga nadglasali.
Jonas Perrit je čovjek koji uvi-
jek igra na sve ili ništa.

Ovaj mu je put to onemogu-
ćio Davis Allisoni.

I sada je Jonas Perrit mislio
kako će izgubiti više od deset
tisuća dolara. To on nikada
neće moći oprostiti Davisu Alli-
sonu.

Curly stoji pored otvorenog
groba poput velikog, nespret-
nog medvjeda. Niz obraz mu se
kotrljaju suze. I tu, pored Shor-
tyjeva groba on tiho progovori:

– Oprosti mi, Shorty, molim
te, oprosti mi ako možeš...

Zatim uzme lopatu i zatrpa
raku.

Slijedećih su dana saznali da
su Laredo Glendale i Pice
Lamm ostali živi.

Ipak, trećeg je dana Pice
Lamm umro od groznice Jones
Perrit, koji je otišao u Rosaliju
i vratio se petog dana natrag,
ispričao im je što je doznao:

– O ovoj borbi pričat će se
u Rosaliji i nakon sto godina.
Ljudi još ne mogu vjerovati da
je jedan jedini čovjek mogao
obračunati s tri opasna revol-
veraša. Pice Lamm je umro od
groznice, Laredo Glendale je
ostao živ, ali će proći mnogo
tjedana dok se oporavi. Ipak će
se izvući. Sudac Bill Mervons
pisat će nekolicini šerifa. U
nekim okruzima za Laredom

su raspisane potjernice. Čim
se bude toliko oporavio da
može putovati, otpremit će ga
u glavni grad.

Malo je zastao a zatim po-
gleda Davisa Allisona.

– Ja sam liječnik. Morao
sam mu pomoći. Nije li to
čudno, Davise? Ti si se morao
s njim boriti i gotovo si ga
ubio, a ja, premda tvoj ortak,
morao sam mu na kraju spa-
siti život. Izvadio sam mu me-
tak od kojeg bi sigurno umro.

Svi su se opet latili posla.
Doc je doveo i nekoliko poma-
gača, tako da je sada na ranču
bilo dvanaest muškaraca i dje-
vojaka.

Dan za danom žigosali su
goveda. Morali su se žuriti jer
u dolini je ponestajalo paše za
stoku. Uskoro će morati sa svo-
jim golemim krdom krenuti na
put.

Jednog od narednih dana
bili su gotovi sa žigosanjem
stoke.

Sakupili su točno šest tisuća
tri stotine pedeset i sedam grla
stoke.

Unajmili su još četiri jahača
i obavljali pripreme za daleko
putovanje.

Kada su krenuli, Davis Alli-
son je jahao na čelu.

Curly i trinaestorica ostalih
momaka gonili su goveda, a
Doc je zajedno s Ginger bio
zadužen za kuhanje.

Jeff Parson se brinuo za
krdo konja, koje je brojalo više
od pedeset životinja. Nastojao
je uz to uvijek držati na oku
Davisa Allisona i Jonasa Per-
rita.

Krenuli su na putovanje jed-
nog dana dok je tek svitalo.

XVII

Iz logora se mogao vidjeti mali gradić jer je ravnica bila ravna poput stola. Mogla su se nazreti svjetla samo dvije milje udaljenog grada.

Pošto su pojeli, muškarci su kockom izabirali one koji će smjeti otići u grad. Sretnici su se dotjerali, a to znači da su se obrijali i obukli čiste košulje.

Ginger je imala uza se nešto gotovine pa je svakome od njih dala po tri dolara.

Šestorica jahača odjahala su u grad.

Trojica su ostala pokraj stoke, a druga su trojica otišla na spavanje jer je u ponoć njihov red da dalje stražare.

Doc i Ginger još su poslovali oko vatre, prali sude i pekli biskvite za sutradan.

U međuvremenu je Jeff Parson satjerao krdo konja u prostor ograđen užetom. On je posljednji došao na večeru. Ginger ga je podvorila kao dobra kći.

Sjedeći zajedno s Curlyjem pored vatre, Davis ju je promatrao. Prvi je put sada otkrio sličnost između nje i Jeffa Parsona. To su bili mali detalji – na primjer način na koji su držali bradu ili osluškujući okretali glavu. Po pokretima ruku i nekim drugim osobinama bili su također vrlo slični, baš kao otac i kći.

Način na koji ga ona dvori, smješka mu se i s njim razgovara dok je on zahvalno sluša, potvrđuje i objašnjava joj – sve to djeluje kao da su doista kći i otac.

Više je puta u toku putovanja Davis osjetio da je Jeff Parson uvijek na njegovoj strani i

da se na nj može osloniti kao na samog sebe. Odavno mu je jasno da Jeffu nije bilo potrebno da s njima krene na put i da zaraduje novac kao običan gonič stoke. Ne, Parson je zbog drugih razloga ovdje!

Taj razlog može biti samo Ginger.

Je li u srodstvu s njome? Želi li je zaštititi?

Davis bi sigurno otkrio neki dublji smisao, u njihovu odnosu, da ga nije trgnuo topot kopita. Približavalo se nekoliko jahača.

Davis Allison brzo ustane i povuče se iz osvijetljenog kruga oko vatre. Nasloni se na stražnji točak kola i sačeka.

I Jeff Parson postupi kao da očekuje ozbiljan događaj. Ostavi večeru, ustane i prijede na drugu stranu. Tu je bio panj odumrlog orahovog stabla.

Jeff Parson se nasloni leđima na panj. Ni on više nije bio u osvijetljenom prostoru oko vatre.

Ginger i Doc tek tada ustaše.

– Nastavite posao! – blago im dobaci Davis. – Imamo posjet!

Tri kaubojja koji su već legli na počinak u blizini privezanih konja odmah skočiše odgurnuvši pokrivače. Čekali su s napetim oružjem.

Stiglo je šest jahača. Vodio ih je čovjek koji je poznavao Davisa Allisona. Voda ostavi svoje pratioce nekoliko metara iza sebe, približi se vatri i pogleda uokolo.

– Zdravo, Davis! – on će nehaljno. Ipak se u njegovu naizgled nehajnom i prijateljskom glasu mogla osjetiti odre-

dena čvrstoća. Bio je to visok, mršav i opasan muškarac tamne kose. Sjedio je u sedlu kao oficir.

— Zdravo, Mallone, Jack Mallone — odvrati Davis mirno. Ostao je na mjestu i hladno ga zapita:

— Jack, što te vodi k nama?

Nije mu ponudio da sjaše.

Curly je već prije bio ustao, ali je ostao pokraj vatre. Sada se pomakne tako da je svojim tijelom štitio Ginger.

Odjednom se i Jonas Perrit povede za njim. Tako su obadvajica stajala ispred djevojke.

U međuvremenu je Jack Mallone pažljivo promotrio logor.

— Kamo vodite krdo, Davise Allison? — upita mirno, poput strpljivog čovjeka koji prije nego što nešto započne, prvo sve provjeri.

— Pitanje je suvišno — odvrati Davis Allison. — Nitko vama u Cattle Cityju obećao sam da ću slijedeće veliko krdo odvesti u suparnički grad, Station City.

Kad je to čuo, Jack Mallone kimne glavom kao da ništa drugo i nije očekivao.

— To smo i mislili — reče. — Moram priznati da su prošle godine s vama i vašim momcima vrlo loše postupili u Cattle Cityju. Prevarili su vas i vi ste otišli u Station City. Primili su vas zato da im dotjerate veliko krdo. Nadali su se da će i mnogi drugi slijediti vaš primjer. Zato i žele da se uokolo priča kako je u Station Cityju sve bolje, počevši od cijene prijevoza pa do zabave u gradu za goniče stoke.

— Tako je — potvrdi Davis Allison. — U Station Cityju ci-

jene su prijevoza niže. Prekupci stoke nude i po dolar više za svakog bika. I u gradu je sve pristojno. Nema varanja na kartama, visokih cijena za loš viski i ostalih vrsta pljačkanja. Osim toga, ne perušaju pijane kauboje, ne zatvaraju ih i ne kažnjavaju novčanom kaznom, često jednako visokom kao cijela njihova imovina. Mallone, u Cattle Cityju čitav grad nadzire podmukla banda. Varaju svakoga tko dođe u grad. Stvarno namjeravam svim goničima stoke pokazati da je mnogo bolje dovesti stoku u Station City.

Jack Mallone se promeškolji u sedlu.

— U neku ruku mi se poznamo, Davise. Meni je Cattle City stavio u zadatak da sva krda stoke stignu u naš grad. U vašem slučaju, Davise, meni je to posebno u interesu. Naime, ako vi uspijete u svojim namjerama, pokušat će i drugi. Ne uspijete li, nitko se više neće usuditi da to pokuša. Tako je to! Davise, došao sam da vas na vrijeme upozorim. Htio sam razgovarati i s vašim ortacima. Dobro razmislite. Jer čim se zaputite s krdom prema Station Cityju, započet će teškoće.

— S tim računam, Mallone — hladno će Davis. — Ali nitkovi iz Cattle Cityja izabrali su pogrešnu žrtvu. Mallone, pokušaju li nas zaustaviti, nastradat će!

Jack Mallone nije odgovorio. Samo je još jednom pogledao Curlyja, Doca, Ginger i konačno Jeffa Parsona koji je stajao preko puta, pored drveta.

– Znam da ste ortaci. Znam i kako ste se dokopali tog krda.
– obrati im se. – Trebali biste opametiti Davisa Allisona, inače ćete izgubiti krdo. Ako dotjerate stoku u Cattle City, jamčim vam da ćemo s vama postupati pošteno i obazrivo. Nećemo više napraviti istu pogrešku da...

– Nestanite već jednom, Malone! – nije se više mogao uzdržati Curly.

Jack Mallone bez riječi okrene konja i zajedno s pratiocima odjaše u noć, odakle je i došao.

Ne obazirući se na Ginger, Jonas Perrit odjednom počne psovati. Zatim se bijesno i oštro obrati Davisu:

– Što sada to znači? Kakva je to priča, Allison? Zašto ja ništa ne znam o tome? Oho, namjeravate se, onako usput, upustiti u još jednu igru s kojom ja ne želim imati veze.

Okrene se Ginger i nastavi:

– Imaš li ti pojma što se ovdje događa, Ginger? Uvalit će nas u gadne neprilike zato što ne želi dovesti stoku u Cattle City, već u Station City.

– Da, jasno mi je – odgovori ona jednostavno.

Doc se izdere na Davisa:

– A zašto ja to moram saznati od drugog čovjeka?

Davis Allison ga hladno pogleda.

– Još je rano – reče mu. – Ja sam šef, zar ne? Ja određujem odredište krdu i njegov smjer kretanja.

Jonas Perrit nekoliko puta duboko udahne. To mu je pomoglo da se malo svlada.

– Allison – progovori on sada odmjereno – zbog ne-

čega što mi ne znamo i što se dogodilo davno prije nego što smo se upoznali, vi dovodite naš cijeli pothvat u opasnost. Vi ste sada naš ortak i nemojte u ovaj posao upletati stare razmirice. Ako su ljudi u Cattle Cityju spremni da nam plate koliko tražimo i ako žele zaključiti pošten posao, ne namjeravam se suglasiti s vama samo zato što se želite osvetiti za loš postupak prema vama.

Davis lagano kimne glavom i promrmlja:

– Svakako... Sada, kad je jasno da ćemo imati neprilika, imate pravo na to. Perrite, dosad sam se nadao da nećemo imati neugodnosti. Prošle smo godine dotjerali krdo u Cattle City. Ja sam bio vodio to krdo. I rančer je bio s nama. Napali su ga u jednoj uličici i opljačkali sav utrzak od goveda. Ali mi smo saznali tko su ubojice i uhvatili oba momka. Došlo je do sudske rasprave. Porota se sastojala od građana i poslovnih ljudi grada. Proglasili su ih nevinima i oslobodili oba napadača. No još iste večeri, iz jedne uličice netko je pucao u mene. Mnoge naše kauboje oni su napili u salunu a ujutro su se probudili u gradskom zatvoru. Morali su platiti visoke kazne zbog buke i javnih izgređa. A nama su ubili i opljačkali rančera, te pokušali i mene ubiti! Cijelu su momčad prevarili. Poslije su me moja tri prijatelja odvela u Station City. Tada se još tamo sve gradilo. Ostali smo preko zime i sudjelovali u izgradnji grada. Imali smo nekoliko zemljišta, a našli smo i prijatelje i poštene ljude. U Station Cityju nikada

se ne bi dogodilo ono što smo doživjeli u Cattle Cityju. Station Cityjem upravljaju pošteni ljudi. Predstavnici su im zakona nepodmitljivi i čestiti. Početkom godine odjahali smo na jugozapad da povedemo krdo. Saznali smo da će Big Jim Sherman ove godine voditi veliko krdo do željeznice. Namjeravali smo se povezati s njime. Htjeli smo ga nagovoriti da s našom pomoći dotjera krdo do Station Cityja. Slučajno se Curly upoznao s vama, Doc! Vi ste tražili iskusne goniče stoke, i tako je počelo. Sada ste u sve upućeni. I kažem vam da ćemo krdo dovesti do Station Cityja. Ako vam ne odgovara, uzmite svoj dio stoke i...

– Dobro, dobro – prekine ga Jonas Perrit. – Ne bojim se ja borbe! Je li zaista istina da ćemo u Station Cityju dobiti dolar više po biku?

– Da. Platit će nam toliko ako im prvi dotjeramo veliko krdo i prekršimo zabranu Cattle Cityja. Oni dobro znaju da će naš primjer slijediti i drugi, pa neće htjeti zaraditi na našem krdu.

– No, dobro! – reče Perrit. Vratio se opet poslu kao da se nije ništa dogodilo.

Davis Allison pogleda prema dvije milje udaljenom gradu. Mislio je na šest kaubojja koji su tamo odjahali da se malo zabave. Budući da je dobro poznavao i ljude poput Jacka Mallonea, jasno mu je bilo da će ih onaj pokušati onеспособiti. Davis je bio potpuno siguran da Jack Mallone zna kako su neki njegovi ljudi u gradu. Možda ih je već napio i sada ih

ima u svojim rukama. Pod maskom tobožnjeg zaštitnika, nije teško napiti šest žednih kaubojja koji su došli u grad sa samo tri dolara u džepu.

Oni su sada u opasnosti. Davis ih nije smio pustiti u grad. Vijesti brzo stižu u Cattle City. Iako je udaljen pedeset milja i krdu treba otprilike pet dana da stigne do grada, već dugo se vremena zna da je Davis na putu.

Kimne Curlyju koji ga je značajno gledao.

– Dodi, Curly! – reče. – Moramo izbaviti naše kauboje iz grada prije nego što ih zauvijek izgubimo.

Upravo je htio krenuti prema konju koji je, kao i kod većine drugih članova momčadi, bio ostao osedlan, no prije pogleda još jednom Ginger. Činilo se da je zapanjena, ali je vladala sobom.

– Mnogo sreće, Davise! – kazala je naoko mirno.

Shvatio je da se brine za njega, ali da to ne želi pokazati kako mu ne bi još više otežala odlazak.

Kimne joj glavom, popne se na konja i odjaše. Curly ga je slijedio. Jeff Parson dovikne trojici kaubojja koji su već ustali:

– Momci, mislim da ćete sada morati malo držati stražu. Šest ljudi može bolje stražariti nego trojica.

Odmah su ga poslušali.

Jeff Parson pride vatri. Značajno je pogledao Jonasa Perrita. Perrit ga također oštro pogleda. Između njega i Jeffa Parsona već nekoliko tjedana postoji prikriveno neprijateljstvo.

Jeff Parson je uspio saznati sve o Jonasu Perritu, a Perrit još ni sada ne zna gotovo ništa o Parsonu. Nije saznao ni razlog njegova sudjelovanja u gonjenju stoke, osim ako to nije – Ginger Bannack.

– Malo ću projahati uokolo – rekao je Jeff Parson. – Možda netko želi natjerati stoku u stampedo. Perrite, pazite na Ginger!

– To mi ne trebate naglašavati, Parson!

– Ipak to činim – hladno odvrati Parson i vine se u sedlo.

Kad je nestao u noći, ostali su Ginger i Jonas Perrit sami u logoru.

Perrit pogleda djevojku i upita je:

– Postoji li nešto između tebe i tog revolveraša?

– Dobro se slažemo – odvrati Ginger. – Volim ga kao da mi je dobri ujak. Znam da sam mu draga i da će kao dobri ujak uvijek biti na mojoj strani. Nekoliko sam puta osjetila i imala prilike vidjeti da se vas dvojica ne podnosite. Zašto?

– On je revolveraš, a sada se nama prikrpio. Da li je možda poznavao tvog oca? Ili možda postoji nešto između vas dvoje što mu daje povoda da bude tvoj očinski zaštitnik?

Ginger odmahne glavom.

– Mi se samo dobro slažemo – ona će zamišljeno. – Nekoć mu je prijatelj preteo ženu i dijete. On zna da mu je kći stara kao ja i da negdje živi ne znajući da joj je on otac. Ne može je pronaći i odavno ju je prestao tražiti. Možda sada zamišlja da sam ja ta izgub-

ljena kći. To mu godi a mene veseli. Znam da bih gorko plakala kad bih ga izgubila.

Nekoliko ju je trenutaka Jonas Perrit ukočeno gledao a zatim će zamišljeno:

– Možda si mu ti stvarno kći. Možda ti tvoj otac i nije bio pravi otac. Mislim, možda Tom Bannack nije uopće... Čuj, ako je on taj koji je nekoć Jeffu preteo ženu i dijete, bilo bi moguće da ga je Jeff našao i...

Prekine se i prijede rukom preko lica, a zatim ipak nastavi:

– Toma Bannacka je ubio nepoznat čovjek. Ginger, jesi li posve sigurna da je Tom Bannack tvoj otac?

– Ti si lud, Jonase! – ona će žestoko. – Molim te, nemoj pokušavati pobuditi u meni takve sumnje! Ti si pokvaren!

On odmahne glavom.

– Čovjek treba uvijek nastojati da razjasni događaje reče zamišljeno. – Bilo bi doista zanimljivo kad bi ti bila kći Jeffa Parsona a Tom Bannack muškarac koji mu je oteo ženu i dijete i kojega je Jeff našao i ubio. To je ipak moguće, zar ne? Jeff Parson se u Rosaliji pojavio neposredno nakon ubojstva Toma Bannacka. Možda je stupio u službu kod Big Jima Shermana samo zato da može biti u blizini svoje kćeri.

– Oh, Jonase, ti si uistinu pokvaren! – ponovi ona gorko. – Ti svakome proričeš samo loše stvari. Katkad pomislim da sam se u tebi prevarila.

On se široko nasmije.

– Ja sam ti jednom udvarao – reče joj on. – Jednom ili dva puta smio sam ti čak dati poljubac. Sada si se odlučila za ovog Teksašanina koji cijelo krdo stavlja na kocku samo zato što se želi osvetiti Cattle Cityju. Za sebe si pridobila dva čovjeka – Jeffa Parsona i Davisa Allisona. Ja očito više nemam izgleda, zar ne? A mogao bih ti pružiti mnogo više od tih goniča stoke. Ja sam liječnik. U Bostonu ću kupiti prvorazrednu ordinaciju. Bit ću jedan od vodećih liječnika. To znači da ću se poslovno uzdignuti. Moja će žena živjeti u lijepom i otmjenom gradu kao prava dama i imati nekoliko kočija s gospodskom zapregom. Lijepe haljine, balovi, putovanja! Ginger, ne bi li to bilo kao stvoreno za tebe? Može li ti to pružiti jedan gonič stoke? Oh, ja sam dobar liječnik! Siguran sam da ću postati slavan. A sa mnom će i moja žena...

– Sigurno ćeš je naći kad u Bostonu otvoriš prvorazrednu ordinaciju – mirno ga prekinu djevojka.

On pogne glavu.

– Treba mi trideset tisuća dolara – reče promuklo. – Moj udio od krda donio bi mi samo petnaest tisuća. Ne želim te samo za ženu, već mi treba i tvoj udio, Ginger. Ne možeš ga bolje uložiti.

Ona ga sažalno pogleda. Od tad je bila potpuno sigurna da mu nešto nedostaje, a on sam nije svjestan tog nedostatka. Osim toga, bio je bolesno častoljubiv.

– Žao mi je – reče Ginger. – Ali želim ti sreću!

Zatim se okrene i popne u kola čija je prednja polovica služila za vožnju a druga bila pretvorena u kuhinju.

Jonas Perrit je još nekoliko trenutaka stajao ne mičući se.

Odjednom se odluči da odjaše u grad. Ubrzo potom napusti logor.

XVIII

Davis i Curly su dobro poznavali Trail City. Stoga su točno znali gdje se što događa. Konje svojih kaubojja našli su pred salunom.

Čim su sjahali, naglo se otvore vrata saluna i neki čovjek izleti van.

Bio je to Dakota John. Kad se pridigao, izleti još jedan čovjek iz saluna i sruši ga. Ni jedan ni drugi nisu bili trijezni i nisu posrtali isključivo zbog batina koje su unutra dobili.

Iz saluna je sada dopiralo divlje urlikanje. Jedan oštar i snažan glas stalno je ponavljao:

– Pokažite im! Pokažite im! Mi smo šest pravih momaka iz »Žiga sa znakom petice«! Pokazat ćemo im!

»Žig petice« naziv je momčadi i krda koje gone.

Oba kaubojja izbačena iz saluna očito su pripadala toj družini i shvatili da preostala četvorica unutra trebaju hitnu pomoć.

Dakota John s mukom reče:

– Čuješ li, Pete, očekuju nas! Hajde unutra, Pete!

Snažno ga udari i Pete poleti kroz pokretna vrata natrag u salun.

Istog je trenutka opet izletio van, kao da se unutra namje-

rio na konja koji ga je kopitom izbacio iz saluna.

Dakota John opet ga zgrabi i otraga obuhvati ispod ramena.

— Ti-ti-ti momoraš ostati unutra, Pete! — hripao je podižući ga na noge. Zatim opet gurne kauboja kroz pokretna vrata.

Ali je Pete i opet odmah izletio van. Vjerojatno je ponovno naletio na isto konjsko kopito.

— Samo se ne-nemoj prepredati — dahtao je Dakota John. Opet ga je digao s poda i gurnuo kroz vrata u salon.

Ali ovaj put iz saluna izide golem div. Vukao je za sobom Petea i divlje vikao:

— Koji nitkov stalno gura tog patuljka u salon?

Svrne pogled na Dakota Johna i obori ga s nogu snažnim dugim udarcem. Sada je tek pustio Petea da se stropošta na zemlju.

— Tko još želi batina? — upita ponosno jer se već, dakako skupilo nekoliko promatrača.

— Ja — javi se Curly Monk, koji je u međuvremenu privezao konja i stupio na drveni nogostup.

Bez mnogo poteškoća spriječio je udarac tog golemog momka. Snažno ga je lupio u predio oko jetre a onda ga dokrajčio snažnim aperkatom.

U međuvremenu je kroz vrata izletio i treći član družine. Htio se podići i ponovo nasrnuti u salon, ali ga Davis Allison uhvati za ovratnik i umoči u pojilo, tako da su se uplašeni konji trgnuli unatrag.

— Izbaci i ostale tri budale iznutra, Curly! — dobaci mu mirno Davis Allison, dohvati

Patea i Dakota Johna, te gurne i njih u pojilo.

Bilo je to zaista veliko pojilo, izrađeno od cijelog izdubenog debela. Bilo je veliko kao čamac za šest osoba.

Već su se trojica kupala u njemu. To će im pomoći da se malo otriježne.

Curly je doveo i četvrtog, a potom su i preostala dvojica izletjela iz saluna.

Dvanaestak ih je ljudi slijedilo promatrajući sa zanimanjem kupanje koje su svojim kaubojima priredili Curly i Davis.

— Hej, jeste li vi voda ovih majmuna? — upita netko ljutitim, dubokim glasom.

Davis pogleda čovjeka. Bio je vrlo krupan i čvrst, kao kakav bogat i razmetljiv preprodavač stoke.

Davis ga je poznavao. Zove se Calhoun. Čini se da je on Davisa poznavao samo po imenu, a ne i po izgledu.

— Da, ja sam, gospodine! — potvrdi Davis.

U međuvremenu je naišao čovjek koji je na prsima nosio šerifsku zvijezdu i ispod ruke sačmaricu. Kad je izbila tučnjava, bio je vjerojatno na suprotnom kraju grada.

Nekoliko je trenutaka šutke promatrao što se događa. Bio je sjedokos i mršav kao da je štavljen.

— Što se ovdje događa? — upita mirno.

— Ova ušljiva banda! — progovori preprodavač stoke Calhoun. — Ja sam uvijek veliko-dušan prema kaubojima, pa kad su ti momci ušli u salon, počastio sam ih pićem. Primijetio sam da u džepovima imaju

tek nekoliko dolara pa sam ih počastio s još nekoliko rundi viskija. Pri tome sam bio neo-prezan i dopustio da vide moju punu novčarku. Iznenada su sa mnom, iako sam ih velikodušno počastio pićem, započeli svadu. Prije nego što su mi ostali gosti saluna mogli priteći u pomoć, oborili su me na pod. I sada nema novčarke! Šerife, dižem optužbu! Jedan od ovih momaka ukrao mi je novčarku dok su me ostala dvojica okružila i pokušala prebiti. To je prava banda! Šerife, pomoći ćemo vam da ih smjestite u zatvor. Moju ćemo novčarku naći kod jednog od tih ušljivih lopova. Prijavljujem krađu! Uhapsite ovu bandu!

Sjedokosi šerif bezizražajno ga je promatrao. Zatim se okrene Davisu Allisonu:

– Jesu li to vaši jahači? – upita mirno.

Davis potvrdi.

– Pijani su – doda Davis. – Došao sam po njih u grad. Čini se da sam zakasnio. Dogodilo se ono čega sam se bojao.

– Što? – upita mučaljivi šerif.

Veliki krug promatrača utihnuo je promatrajući obje grupe.

Jednu su grupu sačinjavali preprodavač stoke Calhoun i njegovi prijatelji, a drugu Curly i šest kauboja od kojih su trojica još bila u koritu. Ipak se još nisu rastrijeznili.

Između te dvije grupe stajali su šerif i Davis Allison.

Davis je ozbiljno promatrao šerifa. Znao je da sada sve ovisi o njemu. Ali u sivim, hladnim očima nije bilo nikakvog izražaja.

– Dakle, šerife – počeo je – put kojim se gone goveda ovdje se razdvaja, zar ne? Stoka se može goniti prema Cattle ili Station Cityju. Ja je namjeravam potjerati prema Station Cityju. Zovem se Davis Allison. Prošle su godine u Cattle Cityju optjačkali i ubili moga gazdu. Stoga sam odlučio da više nikada ne dovedem krdo u Cattle Cityja, a to, dakako, ne odgovara poslovnim ljudima toga grada. Gospodin Calhoun, koji tuži moje goniče stoke, pripada preprodavačima goveda Cattle Cityja. Žele me svim mogućim sredstvima spriječiti da dotjeram stoku do Station Cityja. A kad bih izgubio šest kauboja, onda...

Nije završio misao, nego samo napravi značajnu kretanju rukom. Prepustio je šerifu da sam sebi završi započetu Davisovu misao.

– Na što smjerate, Allison? – upita ga ipak šerif.

– Opili su moje momke. Zatim su ih izazivali sve dok nisu započeli tučnjavu, a onda je netko podmetnuo Calhounovu novčarku jednom od kauboja. Na taj će način oslabiti moju družinu i neće im biti teško da mi prepriječe put za Station City.

U međuvremenu je Curly posegao rukom u džep na košulji jednog kauboja. Izvadio je debelu novčarku omotanu koncem tako da se ne može otvoriti i da novac ne može ispasti. Curly baci novčarku šerifu pred noge.

– Zgodan i podao trik – reče – samo što naši jahači nisu lopovi.

Šerif još nije ništa odgovorio. Promatrao je naizmjenice kauboje i preprodavača stoke Calhouna s prijateljima.

Mogao bi Calhounu postaviti mnoga pitanja, kao na primjer: zašto je ovdje i zašto su mu pomogli samo stranci, a ne ljudi iz grada?

Ali on se okrene kaubojima i umorno upita jednog od njih:

– Zašto ste htjeli prebiti ili, bolje reći, zašto ste pretukli čovjeka koji vas je častio pićem?

Pitanje je bilo upućeno Peteu, koji je bio najmamurniji i najizudaraniji. Ali pijanci, baš kao i djeca, govore istinu.

Dakota John udari Petea i poviče:

– Čuješ li me, mladiću? Šerif te nešto pitao! Saberi se i odgovori mu. Ili te moramo još jednom zaroniti u vodu?

Pete se zgrozi i zacvokoče zubima.

– Ne – ne – ne, dosta mi je bilo kupanja!

Prijede rukom preko lica pogledavši šerifa kao što mali đak gleda učitelja.

– Gospodine – počeo je nespretno jer ga kupanje još nije sasvim otriježnilo. Uostalom, nekoliko je puta bio naletio na pesnicu kao na konjsko kopito.

– Gospodine, ovo je podao čovjek! – Pokazao je Calhouna, koji je čekao bijesan i ljut poput buldoga. – Prvo nas je pozvao na piće i ponašao se kao dobronamjerni ujak. Onda nas je iznenada opsovao, tako da sam se morao propeti na vrhove prstiju i odalapati ga. Ne damo da nas nitko vrijeđa, makar nas i pićem častio! To pristojni ljudi ne rade, gospo-

dine! Kad je čuo da je s nama i jedna dama, počeo se na njezin račun šaliti. A kad smo ga odalabili po ustima, na nas se oborila cijela banda. Znači imao je uza se cijelu gomilu! Tako je bilo, šerife!

– Taj mali majmun laže – neotesano dobaci Calhoun. – Zašto još uopće oklijevate, šerife? Ja sam ugledan poslovni čovjek, a za svoju optužbu imam mnoštvo svjedoka.

– To nije dovoljno – suho mu odvrati šerif.

Baci pogled na torbu koja je ležala pred Calhounovim nogama.

– Napili ste ove kauboje tako da više nisu znali što rade. Nije riječ o kradi, već o tuči, o podmukloj tuči s obje strane! Svima koji su sudjelovali u ovoj gužvi zabranjujem da dva tjedna dolaze u grad. Ako u roku od jednog sata još nekog zateknem u gradu, uhapsit ću ga zbog javnih izgređa.

Okrene se Davisu Allisonu i reče mu:

– Odvedite svoje jahače iz grada!

– Da, gospodine – odgovori Davis.

Dao je znak Curlyju. Zatim još jednom pogleda Calhouna, koji je stiskao pesnice i škrgutao zubima, naglo se okrenuo i otišao. Grupa ljudi koja mu je pomogla u tučnjavi slijedila ga je u stopu.

Davis je razmišljao o tome kako Jack Mallone voli zabadati nos u tude stvari. Davisu je, naime, bilo potpuno jasno da je ovu tuču namjestio Jack Mallone sa ciljem da oslabi Davisovu družinu a da pri

tome ne mora opaliti niti jedan hitac.

Na kraju je sve bilo u šerifovim rukama. Ali šerif je iskusn i mudar čovjek. Nije se dao prevariti, i na kraju je dosudio salomonsku presudu.

Ali da Davis Allison nije na vrijeme došao u grad i sve objasnio šerifu, našao bi svoje ljude u gradskom zatvoru.

XIX

Jonas Perrit stigao je u grad na vrijeme da iz pozadine i zaštićen krugom promatrača vidi što se događa. Shvatio je da je šerif ostao neopredijeljen samo zahvaljujući držanju Davisa Allisona.

Jonas Perrit opet je bio zadovoljan Davisom Allisonom kao glavnim goničem stoke i vodom družine. Zaista se ne bi tako lako mogao naći bolji voda! S krdom su već daleko odmakli, a Davis je uvijek uspijevaio ukloniti i veće i manje poteškoće.

Tjerati ovoliko krdo isto je što i ploviti brodom oko Cap Horna. To može samo iskusan i odvažan kapetan.

Čini se da nema teškoća koje on ne bi mogao svladati.

Jonas Perrit se povuče u jednu mračnu ulicu. Prisjeti se Jacka Mallonea. Bio je potpuno siguran da će im on natariti na leđa još cijelo brdo nepravilika.

Treba ga onesposobiti, pomisli Jonas Perrit. Točno je znao što podrazumijeva pod "onesposobiti". U tom pogledu nije imao iluzija. Da mu slučajno sada Jack Mallone naide, slijedio bi ga i možda...

Zgrozi se te pomisli. Prisjeti se vremena kad je živio u San Francisku pod svojim pravim imenom i bio mlad i poduzetan liječnik. I onda je htio ubojstvom ukloniti nastale nepravilike. No pogriješio je! Kao liječnik morao se boriti za život svoga pacijenta. Naprotiv, zakazao je i kao čovjek i kao liječnik. I sada se u nj opet uvukla sumnja. Katkad povjeruje da bi još moglo biti nade za njega ako sada ostane pošten i dobar.

Ali ne može se oduprijeti želji da opet postane liječnik i da otvori otmjenu ordinaciju.

On zna samo jedan način da dode do potrebnog novca.

Naslonjen na zid jedne kuće, motrio je ljude koji su prolazili ulicom. Nisu ga primijetili.

Upravo je htio stupiti na drveni nogostup, krenuti prema svom konju i napustiti grad, kad ugleda kako mu se približava neki čovjek. Odmah ga prepozna.

Bio je to Laredo Glendale. Isprva je Perrit mislio da se ipak prevario. Ali kad je čovjek popriječno prešao cestu i htio stupiti na drveni nogostup, obasjala ga je rasvjeta jednog dućana. Sada se Perrit uvjerio da je to doista Laredo Glendale.

Dakle ozdravio je. Imao je dovoljno vremena da sustigne krdo koje se sporo kretalo.

Sigurno nije slučajno došao u ovaj grad.

Laredo Glendale je ovdje sigurno zato što slijedi Davisa Allisona. Sigurno mu želi vratiti metak koji je dobio u salunu u Rosaliji.

A on, Jonas Perrit, tada mu je spasio život jer mu je izva-

dio metak. Laredo Glendale se oporavio i po svoj prilici umakao predstavnicima zakona.

Izenada mu Jonas Perrit poluglasno dovikne:

– Hej, Laredo!

Laredo zastane i pokuša u mračnoj ulici raspoznati tko ga zove.

– Tko me zove? – upita.

– Dodi, Laredo, dodi! To sam ja – Doc, koji ti je u Rosaliji izvadio metak i spasio život. Dodi svome spasitelju, Laredo!

Ovaj je malo oklijevao, zatim pride Docu i pažljivije ga pogleda.

– Da, to si ti, Doc – promrmlja.

Odjednom Jonas Perrit osjeti pritisak revolverске cijevi.

– Ne želim da upozoriš Davisa Allisona na moju prisutnost – promrmlja Laredo Glendale. – Želim ga iznenaditi. U Rosaliji je bio brži i sretniji nego ja. Upropastio mi je čitav posao i ubio dva partnera, Olea Jacksa i Picea Lamma. Nikad me nitko nije tako porazio kao on. Slijedit ću ga, makar na kraj svijeta! A ti si jedan od njegovih, Doc! Obavijestit ćeš ga da si me vidio. Sazna li da sam ja u blizini, sigurno se neće dati tako lako iznenaditi. Doc, bojim se da ću te...

– Ti, budalo! – reče mu Jonas Perrit. – U Rosaliji sam ti spasio život, a ti me iz zahvalnosti želiš ubiti? Iz nekoliko sam razloga Allisonov neprijatelj kao i ti. Pozvao sam te da se udružimo.

– Ah, tako – izusti Laredo Glendale. – Kako ti to sebi zamišljaš? I zašto bih se ja s tobom udružio?

– Kad prodamo krdo u Station Cityju, dobit ćemo za nj više od sedamdeset tisuća dolara – objasni mu Jonas Perrit. – A tada se ti ubacuješ u igru, Laredo! Razjasnit ću ti sve!

XX

Već je nekoliko dana krdo u pokretu. Od Jacka Mallonea i njegovih jahača ni traga. No oni sigurno nisu odustali.

Prije podneva trećega dana predio je postajao sve zeleniji a grmlje i šume sve brojniji.

Do rijeke Arkansas ima još otprilike dvije milje.

Do Station Cityja trebalo je prevaliti još samo dvadeset milja.

Kada se u daljini pomolila rijeka sa svojim zelenim obalama i grmljem, Curly i Jeff Parson odjašu naprijed do Davisa Allisona. Jeff Parson je konje predao na brigu jednom od kauboja. Kad ga je sustigao na čelu krda, obrati se Davisu Allisonu:

– Ako budemo do Station Cityja, imali neprilika, bit će to zacijelo na prijelazu preko rijeke, zar ne?

Davis potvrdi.

– Tako je – reče. – Još samo kod rijeke očekujem neprilike. Po razini vode u rijeci može se vidjeti je li u posljednje vrijeme padalo mnogo kiše. Rijeka je, očito, nabujala. Jack Mallone će to nastojati iskoristiti da zaustavi krdo. A mora ga zaustaviti i spriječiti da dode do Station Cityja, jer bi inače naš primjer slijedili i mnogi drugi. Dovoljno je samo da se pobrine da izgubimo većinu goveda. Tada se drugi

neće tako lako odlučiti da vode goveda u Station City.

Okrene se Curlyju:

— Jeff i ja odjahat ćemo do rijeke. Poznato ti je gdje je jedini mogući gaz. Nakon zavoja moraš ići još pola milje uzvodno.

— Da, znam — odgovori mu Curly.

— Ne dopustite samo da vas ti banditi zaskoče! — upozori ih. Dok su se udaljavali, zabrinuto je gledao za njima.

Davis i Jeff stigli su do mjesta gdje je trebao biti gaz. Davis je bio siguran da je došao na pravo mjesto. Međutim, gaza nije bilo. Rijeka je toliko nabujala da je prekrila inače visok pješčani sprud.

Jeff Parson je sa strane promatrao Davisa. Znao je da Davis mora donijeti tešku i važnu odluku. O, pozna on njega dobro! Gotovo kao otac sina. I zbog toga je znatiželjan.

Rijeka je izgledala zastrašujuće. Malo bi se glavnih goniča stoke u takvim okolnostima odvažilo na prijelaz.

Što li će odlučiti Davis?

Davis pogleda prema zapadu. Puhao je zapadnjak i tjerao oblake prema njima. Sasvim sigurno na zapadu je padala ili još pada kiša.

Od te će kiše rijeka Arkansas još više nabujati.

Davis pogleda uzvodno i nizvodno. Posvuda je bilo malih šumica, grmlja, prevlaka, otoka i uvala — pogodnih za zasjedu. Bilo gdje mogu vrebati Mallo-neovi banditi.

Ali Davis se mora odlučiti. Mora izvidjeti gaz i provjeriti može li stoka prijeći rijeku.

Obrati se Jeffu Parsonu:

— Štiti me puškom, Jeffe! — mirno mu naredi.

Jeff Parson kimne. Izvuče pušku iz udubine na sedlu.

— Ako te to može umiriti, Davise, otkrit ću ti da prilično dobro baratam puškom — promrmlja.

— I ne samo puškom — nasmije se Davis te potjera konja u vodu. Rijeka je bila smeđe-žuta. Ponegdje je bilo manjih virova. Bit će teško natjerati stoku da uđe u vodu. A zahvati li je nasred rijeke panika, mogli bi izgubiti i polovicu krda.

Davisov konj zadašće i nakostriješi se. Ipak ga Davis ne podbode mamuzama, već ga umiri laganim udarcem po sapima i mirnim glasom.

To je karakteristično za njega. Nikad ne upotrebljava mamuze, i sa životinjom postupa nježno i smireno. Jeff Parson, koji ga je promatrao, osjetio je da mu se Davis sve više i više sviđa.

Ginger će dobiti dobrog čovjeka, kojega vrlo cijenim, mislio je u sebi.

Kad je Davisov konj izgubio tlo pod nogama i počeo plivati, Davis se ispružio u vodi i čvrsto držao za konjski rep. Struja ih je odnijela više od četvrt milje nizvodno. Tada su tek osjetili tlo pod nogama. Struja ih je donijela do zavoja.

Davis izide iz vode a zatim stupi na obalu i mahne Jeffu Parsonu. Jahao je po obali nizvodno tražeći tragove.

Nije pronašao tragove ni bilo kakvu površinu dovoljno veliku da na njoj nekoliko jahača sačeka stoku koja izlazi iz rijeke.

Nakon dvije milje, on okrene konja i vrati se. Kad je stigao do gaza, vidio je da nema Jeffa Parsona. Vjerojatno je odjahao uzvodno. I Davis odjaha uzvodno. Zaustavi se nakon nekoliko stotina metara i usmjeri pažnju na dugačak otok preko puta. Bio je prekriven drvećem i grmljem, tako da se činilo kao da će tamo prijeke sve prekriti.

Na vrhu otoka okrenutom uzvodno, matica je nanijela drvo, stabla, grmlje i rogožinu. Katkad se naplavljene stvari oslobode i plove dalje.

Davis je zamišljeno promatrao otok.

Dakako da bi se tu mogla sakriti čitava banda, ali bez konja. Nema mjesta za konje. Samo ljudi ili manje životinje mogu se probiti kroz grmlje.

Ali kad bi tamo sjedili banditi u zasjedi...

Davis primijeti jedno naplavljeno drvo koje se zakačilo granama, ali ga je struja neprestano vukla.

Ipak, mora da se čvrsto zakačilo a ostalo naplavljeno grmlje i drvo. Ako bi se sada uspjelo otkvačiti, ne bi nikome nanijelo štete jer nitko ne pliva u rijeci. Ali ako oni satjeraju stoku u vodu, a drvo se otkvači — posljedice će biti vrlo ozbiljne.

Davis odjaše natrag do gaza.

Sada se pojavi i Jeff Parson. Davao je znakove Davisu da nije vidio ništa sumnjivo.

Davis mu jasnim znakom odvrati da krdo smjesta treba prijeći rijeku.

Siguran je da se može potpuno pouzdati u Curlyja. On će sada poslati šest jahača preko

rijeke. Njihov je zadatak da kod zaokreta dočekaju goveda koja će izlaziti iz vode.

On će sam biti na čelu krda, a Dakota Johnu će prepustiti začelje.

Davis promotri krdo. Bilo je udaljeno od rijeke još oko pola milje.

Zatim opet pogleda otočić. Drvo koje se tamo bilo granama i korijenjem zakvačilo pod naletom struje, stalno je prijetilo da se oslobodi i jurne nizvodno. U tom bi slučaju moglo ozbiljno ugroziti prijelaz krda.

Drvo se smije osloboditi ili sada, ili kad krdo već prijeđe rijeku.

Davis Allison odluči da to sada učini. Morao je doći do otoka i osloboditi drvo. Ne uspije li, pričvrstit će ga tako da ga struja ne može odnijeti.

Rijeka sve više i više buja. Možda nekoliko palaca na sat. Ali i tih nekoliko palaca dovoljno je da oslobodi drvo, a prijelaz krda trajat će sigurno više od jednog sata.

Davis odjaše malo uzvodno. Procjenjivao je gdje mora ući u rijeku da ga matica ne odnese dalje od otoka. Konja ostavi na obali. Tamo prijeke neće mu biti potreban, a na otok bi se mogao uspeti samo uz velike poteškoće.

Pronašavši pogodno mjesto, brzo se baci u vodu. Nije ponio oružje. Sa sobom je imao samo nož i laso. Izuo je i čizme.

Plivao je ukoso, u smjeru suprotnom struji koja ga je snažno zanosila nizvodno, ali mu je istodobno i pomogla da dođe do otoka. Pokazalo se da je Davis izvrstan plivač.

Kad je stigao do otoka, osjeti čvrsto tlo pod nogama. Prihvatiti se za granje i grmlje naplavljeno oko otoka te doći do drva koje je želio osloboditi.

Korijenje mu je otežavalo da dopre do samog drveta. Ono je granama bilo uronjeno u rijeku i zasigurno su baš grane pružale otpor struji.

Upravo kad se nalazio između obale i debla, javi se promukao glas iz grmlja na otoku:

– Izidi na obalu, Davise Allisone! Ostaneš li još dulje u vodi, prehladit ćeš se jer nisi riba, zar ne?

Bio je to Jack Mallone. Davis ga je sada jasno mogao vidjeti, kao i revolver koji je uperio u njega. Znao je da bi ga Jack Mallone ubio odbije li da ga posluša.

Osim Mallonea, bila su tu još trojica. Došli su kanuom koji je bio položen na maloj čistini iza grmlja.

– Danas ćeš izgubiti mnogo stoke, Allison – mirno mu reče Mallone. – Ili možda sumnjaš u to, prijatelju Davise?

– Više ne, Mallone, više ne! Mislim da sam imao smolu i da sam u škripcu.

– Budući da me nisi htio poslušati, moraš sada platiti – odvratila Mallone i mahne revolverom.

– Naprijed, Davise! Stat ćeš na vrh otoka da te svi goniči stoke mogu vidjeti. A ti ćeš im dati jasan znak da krdo može prijeći rijeku. Moram li objašnjavati što će ti se dogoditi ako ne poslušаш?

Davis pogleda Jacka Mallonea u oči. Taj čovjek, izgledom nalik na bivšeg oficira, bio je hladnokrvan i bezosjećajan.

Ako mu se dobro plati, spreman je da drugome stvara neprilike. I sada ima nalog da onemogući dolazak jednog krda u Station City, kako njegov primjer ne bi slijedili goniči drugih krda.

Davis Allison je znao da bi ga ovaj čovjek mirno ubio.

Zato kimne glavom i odgovori mu:

– Izgubio sam. Znam dobro kada u igri treba biti na oprezu. Pokorit ću se!

Jack Mallone se grubo nasmije.

– Ako ti se pruži i najmanja prilika, pokušat ćeš me spriječiti – reče. – Nisi se ti ni izdaleka predao, Davise Allison! No ja ću stalno biti iza tebe s uperenim revolverom. Neće ti se pružiti prilika koju tražiš. A sada – kreći naprijed!

Davis Allison se pokori. Probijali su se kroz grmlje. Znao je da protiv Jacka Mallonea, koji mu iza leđa drži uperen revolver, nema nikakvih mogućnosti.

Čim su stigli do vrha otoka, Mallone se sakrije u grmlju. Davis Allison stupi na kamen koji je tek malim dijelom virio iz vode. Temelje otoka vjerojatno čine stijene. One se odupiru vodi i na njih matica stalno nanosi koješta što ovdje trune. Tako je otok i nastao.

Davis Allison preko rijeke pogleda krdo koje se polako približavalo. Kola i krdo konja već su stigli do rijeke. Davis je mogao vidjeti kako Ginger i Jonas Perrit očekuju njegov znak.

Ginger mu mahne. Upravo ga je ugledala. I Jeff Parson,

koji je dojahao do kola i davao neke savjete Jonasu Perritu, motrio je otok.

— Mahni im da počnu s prijelazom preko rijeke — naredi mu Jack Mallone iz gustoga grmlja.

Davis posluša i mahne im. Vidjeli su znak i razumjeli.

Kola su polagano ulazila u vodu. Bila su to prerijska kola »Studebaker« kojih je gornji dio bio tako nepogodan za plivanje kao nekakav nezgrapan čamac.

Kola su se ubrzo našla u vodi. Jonas Perrit je natjerao obje mazge da se postave ukoso prema struji. Bile su to iskusne životinje koje su više puta morale preplivati rijeku i koje su točno znale kako se moraju vladati.

Krdo konja također je ušlo u vodu, a Jeff Parson plivao pokraj njega. S njim su ušla u vodu i petorica kauboja. Pomoći će mu da krdo prijede preko rijeke a zatim će na obali dočekivati goveda.

Davis promotri Curlyja koji je jahao pokraj bika predvodnika.

Sve je bilo u najboljem redu.

Davis malo okrene glavu i preko ramena zapita Jacka Mallonea:

— Mallone, što smjeraš? Što ćeš poduzeti kad krdo bude u vodi? Iskoristit ćeš ono naplavljeno drvo? Učinilo mi se da se drvo nije granjem zakvačilo o otok, nego da ste ga vi privezali lasom.

— Tako je — potvrdi Mallone. — Kad mi se obraćaš, ne okreći glavu i ne pomiči tako jako usnice. Da, mi smo privezali drvo! Slučajno je doplovilo

do otoka i mi smo to iskoristili. Oslobodit ćemo ga u pravom trenutku, tako da dojuri posred krda i natjera ga u paniku. Ali to još nije sve, prijatelju Davise. Napravili smo i nekoliko splavi koje smo prekrili šašem. Sve smo to još jučer iskušali i isplanirali. Točno znamo koliko vremena treba da struja ponese splavi do gaza. Tamo će eksplodirati jer smo na njih postavili eksploziv i fitilj. Čak ako stoka i onemoguću koju splav da eksplodira potopivši je, ostaju druge. Allison, kladim se da ćeš u ovoj rijeci ne samo izgubiti pola krda, već da će se druga polovica razbježati duž obje obale. Tvoj će neuspjeh biti opomena za sve goniče stoke koji bi, možda, htjeli tjerati krda do Station Cityja. Slažeš li se?

— Imaš sreću, Jack, veliku sreću! No, koliko će dugo ona trajati?

Jack ništa ne odgovori, nego se nasmije.

Davis obrati pažnju na Curlyja koji je ujahao u rijeku. I on pogleda Davisa i mahne mu.

Davis mu odvrati. Zatim Curly potjera bika predvodnika bičem. Međutim, životinja nikako nije htjela ući u vodu! Okrenula se spremna na borbu. Sada Curlyju priskoči Pete u pomoć. Uхвати životinju lasom i mamuzama podbode svoga konja. Tako je povukao snažnog predvodnika u rijeku.

Uspjeli su, dakle, starog bika natjerati u rijeku. Bijesno je rikao, ali uskoro je izgubio čvrsto tlo pod sobom i počeo plivati. Držao se koso prema struji. Čini se da se smirio i

čvrsto odlučio da prijede rijeku.

Ostali predvodnici još su oklijevali, ali je kaubojima koji su stigli iz pozadine uspjelo da prvu grupu natjeraju u vodu.

Najteži je dio posla obavljen. Kaubojima sada neće više biti tako teško da ostala goveda potjeraju u rijeku. Životinje slijepo slijede predvodnike i ne boje se vode. To je tajna životinja u krdu.

Želi li spriječiti da mu Jack Mallone uništi polovicu krda, Davis Allison mora nešto poduzeti.

Pogleda u stranu da vidi jesu li već pustili splavi prekrivene šašem, o kojima mu je Mallone govorio. Vjerojatno se nalaze s druge strane otoka.

Nije ih vidio. Jasno mu je da banditi čekaju s tim svojim praskavim iznenađenjem dok većina goveda ne uđe u vodu.

Znači, Davisu Allisonu je ostalo još malo vremena, možda nekoliko minuta. Pogleda Curlyja i krdo. U međuvremenu su kola i krdo konja stigli na drugu obalu, upravo kod zaoškreta. Kauboji se spremaju da prihvate i skupe stoku koja će izići na obalu. Kola i krdo konja već polako zamiču nasipom uz rijeku i nestaju iza ruba nasipa.

Davisov nož, koji je zajedno s lasom ponio na otok, visio mu je još oko vrata u koricama.

Jack Mallone i njegovi banditi nisu ga pretražili, niti mu oduzeli oružje. Uostalom, kakve koristi od noža ako čovjeku iza leđa stoji opasan revolveraš s otkočenim revolverom?

Što onda može s nožem? Baš ništa!

Davis Allison je bio toga svjestan.

Jack Mallone također.

Jack se promuklo nasmije i progovori:

— Sada će se, kao slučajno, osloboditi prva splav prekrivena šašem. Kliznut će po površini vode pokraj naplavljenih grana a zatim će je ponijeti struja. Promatraš li pažljivo, vidjet ćeš mali tračak dima koji potječe od tinjajućeg fitilja. I drvo će uskoro krenuti na svoje putovanje. Potrebno je samo da nožem prerežem konopce kojima je privezano.

Malloneov je glas odavao ponos zbog tako dobro smišljenog plana. Davis se začudi, jer ga je dotad smatrao hladnokrvnim čovjekom koji vlada sobom i nikada sebi ne dopušta nikakve osjećaje.

Sada mu je jasno da je i on poput ostalih. Podmetnuta tuča u gradu nije mu uspjela i osjetio se ponižen. Poraz mu nije dao mira, i samo ga pobjeda nad Allisonom može zadovoljiti.

Da li ju je već izvojevao?

Davis pogleda Jeffa Parsona koji se načas bio izgubio, ali se sada opet pojavio na gornjem obronku sjeverne obale. Bio je između otoka i gaza, dakako — na obali.

Mahne Davisu. Sigurno je primijetio drvo koje se privezano njemu nevidljivim konopcima neprestano micalo. I on je pomislio da, uspije li se osloboditi, drvo može ozbiljno ugroziti krdo pri prijelazu rijeke.

Jeff Parson uputi. Davisu jasne znakove. Htio ga je upo-

zoriti na drvo. Vjerojatno se već čudio zašto se Davis ne miče s otoka i pasivno promatra prijelaz krda.

Glavni gonič stoke pri prijelazu rijeke nalazi se uvijek tamo gdje je posao najteži, ili gdje iskrсну neprilike.

Umjesto toga, Allison stoji nepokretan, mokr i bosonog na otoku i čini se da će cijelo vrijeme samo promatrati prijelaz.

Čovjeku poput Jeffa Parsona to se moralo učiniti sumnjivim.

Istančani osjećaj govorio je Allisonu da će mu se sada pružiti prilika, bar – vrlo mala.

Davis pogleda duž lijeve obale otoka. Primijeti kako jedan momak, sakriven u grmlju, štapom gura splav koja izgleda poput malog otoka obraslog šašem.

Mala je splav bila vješto pretvorena u gomilu šaša i granja što pluta po vodi. Ali na njoj je bio eksploziv s fitiljem što ti-
nja.

Davis je uistinu mogao vidjeti tanak tračak dima koji se dizao sa splavi.

Vidi li ga i Jeff Parson?

Ako ga i vidi, što će učiniti?

Jeff se zaustavi točno nasuprot Davisu Allisonu, na sjevernoj obali. Udaljenost između njih dvojice iznosila je oko sto koraka. S obje strane rijeke stoka je dizala veliku buku, a i životinje u vodi stalno su rikale. Kroz tu buku Davis je uspio samo razaznati Jeffov glas, ali nije razumio što mu je vikao. Po svoj ga je prilici pitao zašto stoji na otoku. Možda ga je pitao i to je li sve u redu.

– Odgovori mu! – oštro mu naredi Jack Mallone iz grmlja.

Davisu se učini da je sada ta prilika. Znao je da će Jack Mallone pogledati Jeffa Parsona kad mu Davis bude odgovorio.

Davis dovikne tako da se orilo:

– Sve je u redu, Jeffe! Ovdje imam izvrstan pregled nad prijelazom rijeke!

Sada je trenutak na koji je Davis čekao: Jack Mallone mora obratiti pažnju na Jeffa Parsona da provjeri kakav je dojam ostavio Allisonov odgovor.

Davis odmjeri situaciju te iznenada naglavce skoči u vodu.

Jedan metak prošiša iznad njegova lijevog ramena. Davis zaroni u vodu.

Struja ga nije odnijela jer je otok služio kao potporanj mostu. Osim toga, svako bi dijete znalo da se Jack Mallone neće usuditi izići iz grmlja.

U međuvremenu se i Jeff Parson ubacio u igru. Kad je izronio sasvim uz obalu, Davis je čuo pucnjeve iz Parsonove puške. Čuo je i Mallonove psovke.

Mallone ode na drugu stranu otoka. Vrebao je da se pojavi Allison.

Davis je stvarno imao sreće.

Naime, Jack Mallone se okliznuo na obali i kao niz tobogan – pao u vodu. Prije nego što je čvrsto stao na noge i shvatio što se dogodilo, Davis, koji je čučao iza stijene do vrata u vodi, baci se sa strane na njega. Uhvati Mallonea za zglobov desne ruke i prisili ga da ispusti revolver. Drugom rukom stisne ga za vrat. Obojica su zaronila u rijeku. Zahvatila

ih je struja, koja je vrlo jaka uz obje strane otoka.

Dugo nisu izranjali iz vode, i nitko nije mogao vidjeti kako se bore ispod površine smeđezute rijeke.

Konačno, stotinjak koraka nizvodno, izroni Davis, ali sam. Mallone se nije pojavio. Davis zapliva iza splavi prekrivene šašem. Već je daleko odmakla. Do stoke koja je prelazila rijeku trebalo joj je još oko tri stotine koraka. Ipak, Davis je uspio sustići splav prije negoli je dogorio fitilj, i tako je onemogućio plan razbojnika.

Cijelo to vrijeme čuo je kako Jeff Parson puca iz puške. Sklonio se u zaklon na obali i neprekidno pucao na otok. Uskoro je dobio i pojačanje jer je Curly poslao nekoliko jahača da sačekaju stoku na obali.

Kad su se oni uključili u borbu, položaj bandita na otoku postao je težak. Ne smiju se ni pomaknuti ako ne žele metak u glavu. Tek kad padne mrak i kad krdo prijede rijeku, zaštićeni tamom moći će se udaljiti svojim kanuom.

Davis Allison je mislio na Jacka Mallonea. Dok se borio s njim pod vodom, Jack je iznenada omlitavio. Da li je progutao previše vode, ili ga je udarila srčana kap? Davis nije znao. Obojicu ih je struja zaniжела na neku zapreku, vjerojatno neku granu ili drvo. Davis je imao grdne muke dok se oslobodio i izronio na površinu. Zraka mu je već ponesla. Nije žalio Jacka Mallonea. Njega su unajmili bezobzirni lopovi da mu uništi krdo. Mallone bi ga sigurno ubio.

Na sreću, nije mu uspjelo.

Davis je sada potpuno siguran da će dovesti krdo do Station Cityja.

Ostale splavi nisu zaplovile nizvodno. Ni privezano stablo banditi nisu stigli osloboditi. Sigurno se skrivaju u zaklonu da ih ne pogode meci Jeffa Parsona i ostalih goniča stoke.

Davis izide na obalu.

Prijelaz preko rijeke uspio je.

XXI

Sada više neće biti teško dotjerati krdo do Station Cityja.

Davisova rana na ramenu nije bila teška. Metak ga je samo okrznuo. Boljelo ga je kao da ga je netko dohvatio bičem za bikove.

Posljednjih dvadeset milja namjeravali su prijeći bez žurbe jer su htjeli kad stignu u grad, da im goveda ne budu izmučena, nego svježa.

Četvrtog dana oko podneva ugledali su grad i željezničku stanicu.

U susret im je pošlo mnogo stanovnika na konjima ili kolima. Htjeli su ih pozdraviti.

Ovo je prvo veliko krdo koje stiže u Station City. Ljudi ovoga grada vjerojatno su se osjećali kao stanovnici nekog primorskog grada, koji su izgradili luku za velike brodove, a sada tek vide prvi veliki brod koji uplovljava u luku.

Za sve građane Station Cityja to je sretan događaj. Zato su svi i došli da pozdrave goniče krda i da im čestitaju.

Ginger i Jeff mogli su po povicima vidjeti da Davis Allison ima mnogo prijatelja u ovom gradu i da im je obećao da će dotjerati veliko krdo.

XXII

Iz Rosalijske su krenuli sa šest tisuća tri stotine pedeset i sedam goveda.

Na putu su izgubili samo tri-deset jedno grlo.

Nisu trebali pregovarati s preprodavačima stoke. Oni su se već složili da će zajednički otkupiti stoku po vrlo povoljnoj cijeni kako bi primamili i ostale goniče krda.

Za goveda i konje dobili su osamdeset i osam tisuća dolara. Posao su obavili kasno poslije podne za stolom kolodvorske gostionice.

— U gotovom! — obrati se preprodavačima Jonas Perrit. — Želim da nam platite u gotovom novcu, a ne čekovima!

Trojica preprodavača stoke pogledaju ga i sažalno se nasmiju.

— Mi zastupamo najveće tvornice za preradu mesa u Chicagu — odgovori jedan od njih Perritu. — Ako vam naši čekovi nisu dobri, isplatit ćemo vam u gotovini. Dodite nakon utovara stoke u banku. Tamo ćemo vam dati novac. Sutra u podne!

Pozdravili su Davisa Allisona, još jednom hladno odmjerili Jonasa Perrita, a zatim se udaljili. Curly i Ginger nisu bili prisutni. Ginger se kupala, a Curly je s polovicom momčadi obavljao utovar stoke. Davis i druga polovica smijenit će ih nakon objeda.

— Uvrijedio si ih, Perrite — zamišljeno će Davis. — Oni su ozbiljni preprodavači stoke. Da nisu, ne bi im dopustili da posluju u ovom gradu. Zaprepastio ih je tvoj grubi zahtjev za

gotovinom. Ali, dobro, ja se slažem! I meni odgovara da nas isplate u gotovini jer u Rosaliji ne bismo zbog loše organizirane bankarske službe mogli promijeniti čekove. Vjerojatno će iduće godine biti drugačije u Rosaliji. No, dobro, Doc!

Završio je s jelom i ustao od stola. I kauboiji za susjednim stolom već su pojeli te su pošli za njime da zamijene Curlyja i ostale momke.

Jonas Perrit ostane sam.

Neprestano je ponavljao: osamdeset i osam tisuća dolara! Što sve može početi s tom svotom čovjek kao što sam ja?

Ta ga je misao potpuno obuzela. Ostao je sjediti za stolom. Buljio je u prazno. Pred očima su mu se pojavljivale predivne slike. Maštao je o mnogim stvarima koje se mogu ostvariti s osamdeset i osam tisuća dolara.

Razmišljao je da li da ode pomoći pri utovaru i brojenju stoke.

Odluči da radije ode u grad. U predvorju hotela naide na Jeffa Parsona. U prvi trenutak ga nije prepoznao jer je Parson čitao novine. Kad ih je spustio, Perrit primijeti da je svježije obrijan, okupan i da ima novo odijelo.

Parson se obrati Perritu:

— Nas smo dvojica u sobi broj šest.

— Zašto zajedno u istoj sobi?

— Ijutito upita Perrit.

— Jer se tako dobro poznamo — nasmije se Parson i pokaže na stube. — Kada je još u sobi a dečko nosi vodu. Iz obližnjeg dućana pribavit će nam čisto rublje i košulje.

Jonas Perrit pogleda ljutito i nekako prijeteći malog revolveraša s licem nalik na sokola.

— Želite me stalno imati na oku? — upita ga.

Jeff Parson potvrdi.

— Sve dok ne podijelite novac s trojicom ortaka i ne odete svojim putem, Perrite — promrmlja.

— Sutra u podne dobit ćemo novac — reče Perrit. — Uzet ću svoj dio i nestati. Ne želim vas više nikada vidjeti, revolverašu!

Jeff Parson ništa ne odgovori. Ponovo počne čitati novine. Jonas Perrit htjede još nešto reći što bi uvrijedilo malog revolveraša, ali se svlada i ode u sobu.

Kasno navečer Jonas Perrit napusti hotel. On se također okupao, obrijao i obukao novo odijelo. Osjećao se kao preporoden. Kimne Jeffu Parsonu, koji je još sjedio u predvorju.

— Hoćete li poći sa mnom, Parson? — upita ga.

— Već ću vas ja imati na oku — promrmlja Parson. — Možda sam unajmio i nekoliko pomagača. Jonase, nemojte nikada pomisliti da ste neopaženi!

— Ništa zato ako me netko i slijedi — naceri se Perrit i izide iz hotela. Švrljao je po gradu i zaustavio se pred bankom u kojoj su sutra trebali podići novac. Promatrao je banku i okolne zgrade. Malo dalje, preko puta, nalazio se veliki dućan. Kao i većina drugih dućana u gradu, bio je još otvoren, sve do kasno na večer.

Jonas Perrit ude u dućan. Vlasnik dućana osobno stajao je iza pulta.

— Meni pripada četvrtina krda — obrati mu se Perrit. — Mogu li kupiti nešto kod vas na kredit?

— Svakako! — odgovori mu vlasnik dućana. — Čime vas mogu poslužiti?

— Prvo bih trebao dvije putne torbe — odlučio se Perrit.

Dućan je napustio s dvjema putnim torbama koje su bile slične kao jaje jajetu. Hladnokrvno je i precizno razradio plan. Promotri banku slijedeći pogledom zamišljenu crtu koja je vodila od banke preko kolnika do jedne male ulice. Kroz tu uličicu dolazilo se do druge glavne ulice Station Cityja, u kojoj je bio hotel gdje su stanovali.

Jonas Perrit je promatrao ulaz u ulicu a zatim se polako zaputio njome. Kuća na uglu pripadala je salunu. Nekoliko prostorija za kartanje i biljar nalazilo se odmah uz nju.

Jonas Perrit dode do bočnih vrata. Otvori ih i pogleda u prostoriju sa stolovima za biljar. Za svim se stolovima igralo te je zrak u prostoriji bio pun gustoga dima.

Jonas Perrit se naceri.

Zatvori vrata i pođe dalje niz ulicu. Na drugom kraju naide na čovjeka koji mu se obrati:

— Perrite, stanujem u istom hotelu. Prepoznao sam vas kad ste kroz osvijetljena bočna vrata provirili u igračnicu »Brown i Walker«. Što će vam te dvije putne torbe?

Jonas Perrit se zadovoljno isceri. Zubi su mu zablistali u tami ispod šešira duboko navučenog na lice.

Dao je Laredu Glendaleu torbu koju je nosio u lijevoj

ruci i rekao mu:

— Sutra ćemo izvesti našu veliku čarobnjačku smicalicu, Laredo! Uzmite ovu torbu i napunite je papirima, teškima kao devedeset tisuća dolara u novčanicama srednje vrijednosti.

Laredo Glendale uzme torbu i upita:

— Čarobnjačka smicalica?! Kako će to izgledati? Budući da moram jednu torbu napuniti bezvrijednim papirima, a postoji još jedna takva ista torba, pretpostavljam da će u drugoj biti novac i da ih treba zamijeniti, zar ne?

— Upravo tako! — opet se naceri Perrit i promuklo se nasmije.

— To će se morati munjevito odigrati dok se budemo mimoilazili ovdje kod bočnih vrata saluna. Kroz prednja vrata saluna moći ćete nas vidjeti kad budemo izišli iz banke. Moramo prijeći cestu. Ja ću pozvati svoje ortake na oproštajni ručak u hotelski restoran. Nastojat ću da posljednji prijedem cestu. Laredo, morate iznajmiti jedna kola i postaviti ih malo dalje od bočnih vrata. Tako će svi morati obići ta kola, a kad ih obidu — ona će im zakloniti pogled na bočna vrata. U tom trenutku ja ću vam predati torbu s novcima. Vi ćete je uzeti i dati mi onu drugu, napunjenu bezvrijednim papirima. Sve se to mora obaviti u djeliću sekunde. Od vrata istupite samo pola koraka. Sada ćemo to probati ovdje na cesti. Dodite, Laredo!

Zatim se povuče u uličicu. Laredo pođe za njim i ledima se nasloni na zid.

Jonas Perrit zatim mirno i odmjerenom prode pokraj njega. Izmijenili su torbe.

Kod prvog pokušaja nije sve išlo glatko. No vježbali su sve dok to nisu i zavezanih očiju mogli izvesti. Premda je ulica bila slabo osvijetljena, pri posljednjem pokušaju

zamjenu torba obavili su za manje od pola sekunde.

XXIII

Kad se Perrit vratio, Jeff Parson je sjedio u hotelskom predvorju. Perrit nije znao je li ga Parson slijedio.

Perrit mu se naceri i uzme s police ključ od sobe.

Jeff Parson zamišljeno pogleda za njim. Oči su mu se suzile kad je na ledima Perritova tamnog kaputica primijetio svijetle mrlje oko lopatica. Mora da se Perrit ledima naslonio na okrećeni zid, i to na zid svježe okrećen vapnom. Boja nije bila bijela, već s primjesama okera.

Ne bi bilo teško pronaći na koju se kuću Perrit naslonio.

Jeff Parson će se ubrzo sjetiti gdje se to zbilo.

XXIV

Utovar stoke trajao je cijelu noć. Kasno u jutro, nakon dvadeset sati utovarivanja, napokon su i posljednja goveda satjerana u vagon.

Jonas Perrit je došao na kolodvor da ih nagovori da zajedno pođu u banku po novac. Jedva je Curlyju i Davisu ostavio vremena da se okupaju i odjenu čistu odjeću.

Obavili su to na brzinu. Kauboje su namjeravali isplatiti za dva sata. Zato su rekli momcima da se za dva sata skupe u pokrajnoj prostoriji restorana.

Kad su krenuli od hotela prema banci, Jonas Perrit im pokaže novu putnu torbu.

— Ovdje ćemo staviti novac — reče im. — Naručio sam i veliki oproštajni ručak za vas u restoranu. Nas četvorica ortaka moramo još bar sat vremena popričati i oprostiti se prije nego što isplatimo momke i prije nego svatko krene svojim putem.

— Pa ako nam plaća objed, sigurno ga nećemo odbiti — naceri se Curly.

Ušli su u banku. Prvo Jonas Perrit, koji je pridržao vrata Ginger, zatim Curly i posljednji – Davis Allison.

Jeff Parson nije bio s njima. Budući da im nije bio ortak, nije trebao ništa potpisati. Jeff Parson je na kolodvoru pomagao momcima da obave posljednje radove.

Trojica preprodavača stoke i predstavnik banke već su ih čekali. Sve se odvijalo brzo i točno.

Jonas Perrit strpa sve novčanice u torbu koju je donio. Oprostili su se s kupcima a čim su izašli na ulicu, Perrit stane navaljivati.

– Hajdemo, ortaci! Svečani nas ručak čeka! Naručen je točno za dvanaest sati! Nemojmo dopustiti da nas šef kuhinje čeka!

Pustio ih je preda se. Krenuli su preko kolnika do ulaza u malu ulicu.

Ginger primi Davisa pod ruku. Svi su bili vrlo zadovoljni. Nije ni čudo: kad isplate kauboje i odbiju troškove, ostat će svakome po osamnaest tisuća dolara. To je golemo brdo novca, a budući da su Ginger i Davis zajedno, svota će se udvostručiti. Time mogu kod kuće, u Rosaliji, zaista uspješno započeti nov život. Osim toga, dobit će i lijepu svotu novca kad Davis proda zemlju koju posjeduje oko Station Cityja.

Cinilo se da se sve dobro i uspješno završilo.

U uličici su stajala kola s vrlo visokom daskom. Morali su ih zaobići.

– Pazite samo da ta dva konja nisu možda kakvi prostaci i da se ne počnu ritati kad Ginger prode pokraj njih – dovikne im Perrit i zastane da krene posljednji.

Prvo je išao Davis Allison, zatim Ginger, pa Curly.

Jonas Perrit i Laredo Glendale uspjeli su izvesti svoj plan brzo i neopaženo. Kad je Perrit stigao do kola i već upola prošao pokraj bočnih vrata saluna, ona se otvore. Laredo Glendale istupi za pola koraka, posegne za torbom koju mu

je Perrit pružio i doda mu drugom rukom drugu torbu.

Sve se odigralo u tren oka.

Kad su zamijenili torbe, Curly se okrene.

Nije primijetio ništa sumnjivo. Jonas Perrit nosio je torbu baš kao i prije dvije sekunde. Curly nije ništa opazio.

Već su se svi udaljili od kola. Curly pričekava Doca. Iznenada se naceri i upita ga:

– Smijem li ja malo nositi torbu? Nisam još nikada dosada vidio toliko novaca a kamoli ga nosio. Mora da je to poseban osjećaj nositi gotovo devedeset tisuća dolara u ruci.

– Izvoli, samo uzmi! – reče Jonas Perrit i preda mu torbu. Upravo su napuštali uličicu i ukoso prelazili kolnik. Pred hotelom su sreli Jeffa Parsona.

On pogleda Jonasa Perrita, zatim Curlyja i – torbu.

– Je li novac unutra? – upita.

– Sigurno – naceri se Corly. – Stavili smo ga u torbu koju nismo ispuštali iz vida niti odlagali iz ruke. Možeš biti siguran, Jeffe, da je unutra cijela gomila novca koji smo dobili za naša draga goveda!

Jeff Parson zadovoljno kimne glavom a zatim se okrene Davisu i reče:

– Momci su gotovi s poslom. Peru se i doći će za nekoliko minuta. Moramo napraviti listu na kojoj će nam potpisati da su primili plaću, zar ne?

– Možeš je odmah napraviti, Jeffe – obrati mu se Jonas Perrit, očito dobro raspoložen. – Ja sam svojoj trojici ortaka obećao svečani ručak. Da sam znao da ćeš tako brzo obaviti posao, pozvao bih i tebe. Ipak, možeš nam bar još jednom biti od koristi. Inače sam ja vodio spiskove, ali sam ovaj zaboravio. Neka ti Curly dade novac pa sjedni u pokrajnju prostoriju da podijeliš kaubojima plaće. U restoranu će ti sigurno dati list papira i olovku. Na posao, dobri Jeffe!

Ušli su u restoran i došli do svečano postavljenog stola.

Jonas Perrit pokaže vrata koja su vodila u pokrajnu prostoriju.

– Daj mu torbu, Curly! – reče.

– Jeff Parson neće odmagliti s novcem. On nam je svima poput dobrog ujaka, gotovo kao otac. Zar ne, Jeffe Parsone?

Jeff ga oštro pogleda. Nije mu se svidjelo što je Perrit odjednom tako ljubazan prema njemu.

Instinkt mu je govorio da nešto nije u redu. Osjećao je da Perrit laže i da ga treba razotkriti.

Ipak, nije primijetio ništa sumnjivo.

Na stol je doneseno jelo. Počeli su objedovati. Cijelo je vrijeme Doc pričao, šalio se i pokazivao da zna biti vrlo zabavan, a ne samo surov i grub.

Konačno je objed završen.

Jonas Perrit se odjednom uozbilji i reče:

– Sada bismo mogli prijeći u pokrajnu prostoriju i obaviti posljednji posao. Momci su se već, po svoj prilici, sakupili i čekaju.

Davis kimne i odmah ustane. Pridrži Ginger stolac te pode s njom za Perritom, koji je koračao dugim koracima kao da ne može dočekati da otvori vrata i uđe u pokrajnu prostoriju. Curly se također požuri.

Davis kimne glavom i pride stolu te uzme torbu. Otvori je i pogleda unutra.

Svi su ga prisutni napeto promatrali.

Primijetili su kako se ukočio te da su mu se usne stisnule, a zatim je problijedio kao da mu krv više ne kola u žilama. Hvatao je zrak poput utopljenika.

Sve je to trajalo tek trenutak. Onda je ponovo ovladao sobom. Istresao je sadržaj torbe.

Sada su svi mogli vidjeti što ga je uzrujalo: pred njima je bila gomila izrezaka novina.

– Netko nas je prevario... – jedva procijedi Davis Allison.

Nisu još mogli vjerovati. Trebalo

im je vremena da shvate što se dogodilo.

I prije negoli je itko mogao išta reći, Jonas Perrit upita škrgućući zubima:

– Parsone, Jeffe Parsone, što si učinio s našim novcem?

Sada su svi uperili pogled u Jeffa Parsona. U sali zavlada potpuna tišina. Jedan od kauboja procijedi:

– Ja sam došao ovamo prvi. Jeff Parson je tamo sjedio a pokraj njega je na stolcu bila torba. Nakon mene došli su Dakota John i Pete.

Opet zavlada muk. Svi su buljili u Parsona, a on nije ništa govorio – samo je gledao Perrita. Nije znao kako je Perritu uspjelo da ga prevari, ali bio je sasvim siguran da je to Perrit učinio.

Buljio je u nj i ugledao u Perritovim očima podrugljiv i pobjedonosan bljesak. Perrit ga je nastojao sakriti, ali ga je Parson ipak opazio.

Da, prijevaru je izvršio Jonas Perrit! Hoće li mu moći dokazati?

– Reci nešto već jednom, Jeffe – obrati mu se Curly. Bio je vrlo utučen. Izgledao je kao da ga je netko udario čekićem po glavi.

– Znaš li sigurno da je novac još bio u torbi kad si mi je predao? – upita ga. Curly Monk pocrveni.

– Čovječe – reče škrgućući zubima – i te kako je novac bio u torbi! U to nema sumnje! Pitaj Davis! Pitaj Ginger!

Jonas Perrit, je bio crven od bijesa. Šakama je lupao o stol.

– Taj pospani sjedokosi revolveraš nas je gadno udesio! Sada ne možemo ni platiti naše dugove u ovom gradu! Ja... – Dakako da možemo! – prekine ga suho Davis. – Curly i ja imamo nešto zemlje blizu Station Cityja. Prodat ćemo je i isplatiti naše momke. Momci, nećete biti oštećeni! Za to ću se ja pobrinuti!

Ni nekoliko sati kasnije nisu znali tko ih je prevario. U međuvremenu su Davis i Curly prodali zem-

lju banci pa su isplatili kauboje.

Curly se napio. Odustao je od traženja krivca i s Dakota Johnom i Peteom išao od jednog do drugog saluna.

Dok je dobroćudni i vrijedni, ali ograničeni Curly pokušavao naći utjehu u alkoholu, Davis Allison, Ginger, Jeff Parson i s njima, tobože, Jonas Perrit – nastojali su da riješe zagonetku.

Zajedno sa šerifom preslušali su posluhu i ispitali mogućnost da li je netko drškom metle ili nekim sličnim predmetom kroz prozor dohvatio torbu dok je Jeff Parson bio zadubljen u pisanje.

To bi bilo izvedivo, ali samo u slučaju kad bi Jeff Parson bio doista zaokupljen njemu neobičnim poslom – pisanjem. Torba se nalazila na stolcu, malo postrance od Jeffa Parsona, jedva metar udaljena od prozora.

– Samo se tako to moglo dogoditi – bio je uvjeren Jonas Perrit.

– Dopustili ste da vam pred nosom odnesu torbu s novcem, Parsoni! Pazite da vam jednoga dana ne svuku hlače a da to ni ne primijetite.

Jeff Parson je buljio u njega.

– Pronaći ću taj novac! – reče škrgućući zubima. – Perrite, kunem se da ću naći novac!

Nakon tih riječi htio je otići, ali mu Perrit oštro dovikne:

– Stanite! Zar mislite da ću vas i načas pustiti iz vida, Parsoni? Možda ste unajmili pomagača da vam uzme torbu a sada samo čekate pogodan trenutak da preuzmete novac! Ne, Parsoni, ne ispuštam vas iz vida!

Parsonove sokolove oči bljesnuše.

Pogleda Ginger i Davisa.

– Mislite li i vi tako? – upita gorko.

Davis odmahne glavom.

– Ja bih ti opet povjerio cijelu svoju imovinu, Jeffe – mirno odgovori Davis. – Ako su uspjeli tebe prevariti, prevarili bi svakoga od nas.

– Nismo trebali dopustiti da sastavljaš spisak – ljutito će Ginger. – Sastavljanje platnog spiska i narudžbi bila je Docova dužnost. Ali on je od tebe zatražio uslugu. Da je on sjedio u pokrajnoj prostoriji, vjerojatno bi i njemu...

– Ne, njemu ne bi! – dvosmisleno će Jeff Parson i izide.

Jonas Perrit se zlobno čerio.

– Usprkos vašem povjerenju u njega, ja ga ne želim ispustiti iz vida. – reče i krene za Parsonom.

Ginger i Davis ostali su u pokrajnoj prostoriji. Davis joj se obrati:

– Mislim da još ima nade. Slijedeći vlak polazi tek oko ponoći. Onaj ili oni koji su nam uzeli novac vjerojatno će otputovati tim vlakom. Prošetat ću još malo gradom. Predosjećam da su nam neki dobri poznanici preoteli novac. Ginger, molim te, otidi u svoju sobu i tamo čekaj! Ne želim više gubiti vrijeme.

XXV

Jeff Parson je nastojao da sam riješi zagonetku. Počeo je od sobe koju je dijelio s Perritom. Uzeo je torbu u kojoj su bili izresci novina, a zatim otišao u banku.

Jonas Perrit ga je slijedio na maloj udaljenosti.

Jeff Parson je polako hodao ulicom koja vodi do druge glavne ulice Station Cityja.

Bilo je već skoro več. Jeff Parson je ipak zadovoljno primijetio svježe okrečen zid jedne kuće u ulici. U kreč su umiješali i nešto okera da dadu boju zidu!

Jeff Parson se odmah prisjeti da je Perrit prošle noći kad se vratio u hotel na kratkom kaputu imao tragove baš takvog kreča pomiješanog s okerom. Mora da se bio naslonio na zid ove kuće!

Jeff Parson je pronašao i mjesto gdje se to zbilo. Na tlu su još bili raspoznatljivi tragovi zbog vlage preostale od nedavne kiše. Osim toga, malo ljudi hoda tik uza zid. Većina se kreće sredinom ulice.

Jeff Parson je otkrio tragove dva čovjeka koji su stajali jedan uz drugoga uza zid. Mora da je to bio Jonas Perrit i još netko. Susreli su se ovdje u mraku i o nečemu razgovarali.

Jeff Parson okrene glavu kad je čuo Perrita kako mu se približava. Stavi ruke na revolvere.

— Ostanite tri koraka dalje od mene, Perrite! — reče. — Pridete li bliže, pucat ću!

Perrit se zaustavi. Znao je da Parson ne blefira.

— Oho, bojite me se, Jeffe?

— Tjelesno vam nisam dorastao — odgovori mu Parson. — — A čini mi se da se prilike okreću na vašu štetu, Perrite! Upravo sam vam na tragu. Prošle ste noći ovdje stajali s nekim čovjekom ledima, naslonjeni na ovaj zid. Razgovarali ste o nečemu. Kovali ste plan! Razmišljali ste kako da se domognete novca, zar ne, Perrite?

On ništa ne odgovori, već se kiselio i ljutito naceri. Ali oči su mu odavale nemir. Najviše od svega zbunilo ga je to što mu je Parson pokazao mjesto gdje je jučer stajao naslonjen na zid kuće.

Tada se i on sjeti da su mu na kaputiću ostali tragovi kreča. Mozak mu je grozničavo radio.

Jeff Parson pođe dalje. Stigne do vrata i zaustavi se. Po tragovima konjskih kopita i kotača znao je da su tu stajala kola. Zatim otvori vrata i pogleda u prostoriju za biljar.

Kad mu se Perrit htio približiti, zapanjujućom brzinom izvadi revolver.

Perrit ustukne.

— Već ću ja otkriti u čemu je stvar! — reče mu Parson. — Postoje i druge mogućnosti osim one da je netko torbu dohvatio kroz prozor.

Skloni revolver i pođe dalje. Izide iz uličice i prijede preko kolnika glavne ulice do banke. Tu se zaustavi i okrene. Nije ušao u banku.

Pogled mu padne na veliki du-

ćan. Uputi se prema njemu i uđe.

Jonas Perrit je ostao vani. Sakrio se da ga ne vide iz dućana.

Jeff Parson položi torbu na pult.

Vlasnik dućana pogleda torbu i prijateljski se nasmiješi.

— Ah, tu sam torbu jučer prodao! Nešto nije u redu?

— Imate li još jednu takvu? — blago upita Parson.

Vlasnik dućana žalosno odmahne glavom.

— Imao sam samo dvije takve torbe. Obadvije je kupio jedan čovjek. Ako se možete strpiti nekoliko dana, nabavit ću vam nove torbe.

— Da li biste mogli prepoznati čovjeka kojemu ste prodali torbe? — ozbiljno upita Parson.

Vlasnik dućana kimne glavom. Bio je zapanjen. Osjetio je da nešto nije kako valja i da Parson ne želi kupiti torbu, već da smjera nešto drugo.

— Bio je to krupan čovjek, liječnik kojemu pripada dio velikog krda — reče vlasnik dućana. — Vidio sam ga danas oko podneva kako sa svojim ortacima izlazi iz banke. Nosio je jednu torbu. Netko je rekao da je vjerojatno puna novca. Zašto mi postavljate sva ta pitanja?

Jeff Parson ne odgovori ništa, nego izjuri iz dućana. Nije vidio Perrita. Parson skrene kod ugla ulice. Bilo je već prilično mračno, ali je mogao promotriti ulicu do drugog ugla. Budući da je druga glavna ulica bila osvijetljenija, kroz manju ulicu moglo se gledati kao kroz tunel. Ipak nije nikoga vidio.

Jonas Perrit je nestao.

Jeff Parson se požuri. Htio je obavijestiti Ginger i Davisa o svojem otkriću. U najmanju ruku, Perrit je sada bio sumnjiv!

Pošao je prema pokrajnim vratima saluna. Kad im se približio, sjeti se da bi unutra mogao biti Perrit.

Zato brzo potegne revolver.

Ipak, nije bio dovoljno brz. Perrit je malo odškrinuo vrata i malim derindžer-koltom pucao u Jeffa

Parsona. Oba su metka pogodila cilj.

Jeff Parson je bio i ostao revolveraš. Bio je uzbuđen i zbog toga neoprezan. Pošao je prema vrata iza kojih se mogao skrivati protivnik. No toga se prekasno sjetio, zato su ga pogodila dva metka.

Ali prije nego što je pao na zemlju, ispalio je tri hica kroz odškrinuta vrata. Sva su tri pogodila cilj. Jonas Perrit napravi još jedan dugi korak a zatim padne preko Parsona.

XXVI

U Station Cityju imali su dobrog liječnika kojemu je uspjelo da Jeffa Parsona još jednom privede k svijesti.

Kad je Jeff otvorio oči i kad mu se izgubljeni pogled razbistrilo, vidio je Davisa Allisona i Ginger kako se nagnju nad njega.

Osmijehnuo se.

— Baš sam imao smolu — promrmlja. — Taj Jonas Perrit, pravim imenom Jens Harris kojemu su u San Francisku zbog prijevare zabranili da radi kao liječnik, gotovo je na kraju prevario i vas i mene.

Nakon tih riječi on zatvori oči. Disao je teško. Vidjelo se na njemu da je na umoru i da se mora malo odmoriti za posljednji napor. Njegovo tamno lice bilo je blijedo i upalo.

Opet otvori oči te ukratko ispriča što je pronašao i kako je došlo do borbe s Perritom.

Na kraju reče:

— Tada je pao preko mene. Obojica smo još bila pri svijesti. Znali smo da smo teško ranjeni. Rekao mi je još da mu Laredo treba da preda torbu s novcem na kolodvoru. Laredo će se ukrcati na ponoćni vlak pošto se obračuna s tobom, Davise. To Darise. To je pobjedonosno rekao prije nego što je umro i prije nego su stigli ljudi. Ja sam vrlo sretan što vam to još mogu reći.

Okrene glavu i pogleda Ginger.

— U svom sam životu gotovo sve pogrešno napravio — reče ogorčeno. — Živio sam uvijek od revolvera. Bio sam plaćen da revolverom rješavam tude probleme. Ostario sam i ponadao se da mogu napustiti taj posao. Ipak, tko od revolvera živi, od njega i pogiba. To je staro pravilo.

U pogledu mu se mogao nazreti gotovo uplašen izraz. — Ginger, ti si mi kći — izusti teško i promuklo. — Tom Bannack mi je preoteo kćer i ženu. Da, ja sam ga ubio. Ginger, možeš li mi oprostiti? Ubio sam čovjeka koji ti je sigurno bio dobar otac. On mi je na umoru oprostio. Ja te molim da...

Izdao ga je glas.

Ginger pokrije lice objema rukama.

— Uvijek sam osjećala da između nas postoji neka posebna veza — šapne. — Oh, to je strašno! Da, vjerujem da si mi otac. I Tom Bannack mi je bio na svoj način dobar. Znam da je moja majka bila s njime sretna. Oče, zašto?

— Molim te, nemoj samo pitati »zašto« — prošapće on. — Radije mi reci možeš li mi oprostiti. Ja, ja...

— Da — prošapće Ginger. — Mogu ti oprostiti jer te žalim. Samo da nisi mučki ubio Toma Bannacka...

— Pustio sam ga da prvi puca — umorno prošapće Jeff. — Bilo bi mi svejedno i da je bolje gađao od mene. Zao mi je, moja djevojčice. Sve je počelo kad me tvoja majka molila da prestanem biti revolveraš. Tom Bannack mi je bio prijatelj i pomoćnik. Bolje je razumio tvoju majku i...

Glas ga je izdao. Molećivo je gledao Ginger.

Ona položi svoje čelo na njegov obraz.

— Davis i ti ćete lijepo zajedno živjeti — prošapće Jeff.

Ginger odjednom osjeti da je Jeff izdahnuo.

Laredo Glendale već dvadeset sati nije bio u hotelu i nije namje-

ravao više stupiti u nj. Vrijeme je provodio u malom salunu pokraj kolodvora i jeftinom pansionu pokraj saluna.

Kad se približila noć, čuo je vijesti o borbi u maloj ulici. Ubrzo je shvatio da su se Jeff Parson i Jonas Perrit međusobno pobili.

Grozničavo je razmišljao, ali nije znao što da radi.

Oko pola sata prije polaska vlaka, konačno je zaključio: ne, neće ništa stavljati na kocku! Neće pucati s leđa u Davisa Allisona!

Zaboravit će na osvetu i nestati s novcem.

Osjećao se kao pravi pobjednik.

Nitko ne zna da imam novac, mislio je. Jonas Perrit je mrtav, a on je jedini koji bi to mogao otkriti. Kakva sreća! Doduše, u Rosaliji sam zaradio jedan metak i činilo se da sam baš ja taj koji ima smolu, ali sada se sreća okrenula u moju korist. Bilo je vrlo mudro što sam došao u Station City i čekao.

Pošto je to odlučio, pode prema kolodvoru. Pogureno držanje i neugledna odjeća činili su ga potpuno neupadljivim.

Kad su mu u uredu za izdavanje stvari predali torbu, obuzeo ga je opet pobjedonosni osjećaj. Nije nikada pomislio da bi se tako brzo mogao odreći osвете, ali se isplatilo. Davis Allison to odricanje skuplje plaća!

U torbi je već imao kartu za Laramie.

Kad se okrenuo, stajao je licem u lice s Davisom Allisonom. Prepao se. Njegov inače oštar instinkt ovaj ga put nije upozorio na opasnost.

— No, Laredo — mirno mu se obrati Davis. — Želim samo torbu — i ništa više! Ali ako ti želiš još nešto, možeš dobiti!

Laredo Glendale je brzo razmišljao. Pri tome je buljio u Davisa Allisona, uvidjevši da se nikako ne može odvažiti na dvoboj s njime.

A nije ga više mogao ni zaskočiti.

Laredo Glendale odlučio da sačuva život.

— Predajem se — reče. Taj Jonas Perrit je, po mome mišljenju, bio budala. No, dobro!

Preda torbu Davisu Allisonu.

Zatim pode prema vlaku koji je čekao na stanici i popne se u vagon.

Na putu prema hotelu, Davis sretne četvoricu momaka koji su petoga vodili u mjesni zatvor zgrabivši ga za ruke i noge. Bio je to Curly, potpuno pijan.

Jedan od te četvorice bio je šerif. Prepoznao je Davisa te mu gorko reče:

— Možete sutra u podne doći po njega, Davise! Ponašao se poput divljeg bivola i htio porazbijati cijeli grad. Mi razumijemo da je u piću morao utopiti svoje brige, ali što drugo može ovaj grad kad su vam oteli...

— Sve je u redu, šerife! — reče Davis podignuvši torbu. — Vratio sam novac. Bila je to greška. Jedan dobar prijatelj htio se našaliti. Kad se Curly osvijesti i kad shvati da je postao bogat, napit će se još jednom od veselja. No tada ću ja paziti na njega, šerife, jer ja sam jedini čovjek kojega on sluša. Bacite ga samo u zatvor!

Nakon tih riječi pode dalje. Htio je što prije stići do Ginger jer je znao da ga ona čeka.

I sve, sve će tada biti dobro!

Kraj

U PRIPREMI:

Chuck Conway:
GNJEVNI REVOLVERAŠ

TRAG

1|2|3|4|5|6|7|8|9|10|11|12|13|14|15|16|17|18|19|20|21|22|23|24|25|26

TRAG

Svakog trinaestog u
mjesecu kriminalisti-
čki bestseleri u bibli-
oteci TRAG!